

NIEUWE AVONTUREN

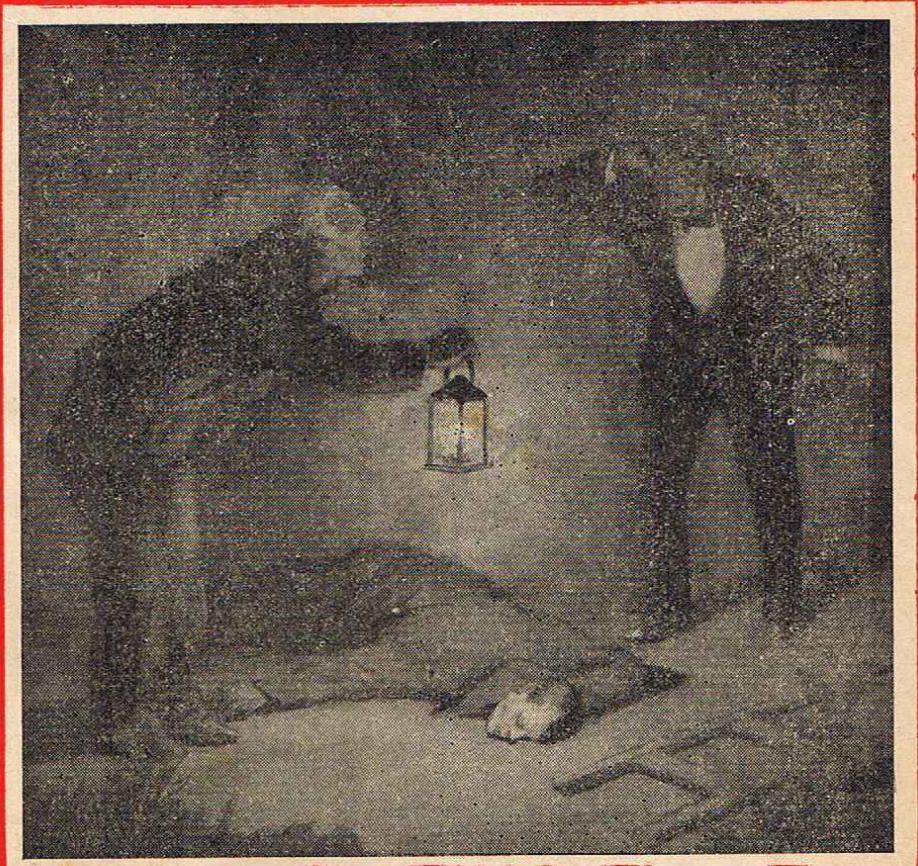
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN MIDDERNACHTELIJK DRAMA

N° 2378

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een middernachtelijk Drama

HOOFDSTUK I

EEN ONVERWACHT BEZOEK

De bankierszaak van de heer Silverstone is gevestigd in een fraai groot gebouw in de Oxfordstreet te Londen.

De zaak zelve bestaat nog niet lang en vele Londenaars weten te vertellen, dat de heer Silverstone niet altijd geweest was die hij nu was en dat hij zijn bankiersloopbaan begonnen was als een klein effectenmakelaartje in Manchester.

Boze tongen beweerden zelfs, dat de heer Silverstone deze stad niet bepaald vrijwillig verlaten had maar enigszins gedwongen door de openbare mening.

Men bracht zijn vertrek namelijk in verband met zekere financiële transacties, die blijkbaar het daglicht niet goed konden verdragen.

Hoe dit zij, de heer Samuel Silver-

stone was enige jaren geleden naar Londen gekomen, had zich daar oorspronkelijk gevestigd in een drukke kantoorwijk, waar hij zich onledig hield met allerlei kleine beurszaken en was toen plotseling verhuisd naar het prachtige huis in Oxfordstreet.

Zijn zaken schenen te bloeien.

Daarop wees niet alleen het uiterlijk van het gebouw, maar dit bleek ook uit het grote aantal klerken, die zijn kantoor bevolkten en uit de grote voet waarop zijn gehele huishouding was ingericht.

De heer Silverstone was op het ogenblik waarop deze vertelling een aanvang neemt, een man van omstreeks vijftig jaar.

Hij had kleine donkere ogen, die bij

na geheel schuif gingen onder een paar borstelige zwarte wenkbrauwen, dik als knevels.

Zijn wangen waren ingevallen en prijkten met een paar ouderwetse bakkebaarden.

Silverstone was klein en mager en had de gewoonte binnenshuis een kalotje te dragen, hetwelk zijn uiterlijk schoon niet bepaald verhoogde.

Sedert een tiental jaren was hij gehuwd met een knappe vrouw die in alles zijn tegendeel was.

Zij was groot en slank, blond zoals Engelse vrouwen blond kunnen zijn met een paar mooie blauwe ogen.

Zij moest minstens twintig jaar jonger zijn dan haar echtgenoot.

Dezelfde boze tongen beweerden dat niet alles in het huwelijk van de heer Samuel Silverstone was, zoals het zijn moest.

Niettemin kon niemand iets ten kwade van Mrs. Lucy Silverstone zeggen, want men kon het haar in trouwe niet euvel duiden dat zij er behagen in schepde, veel gasten te ontvangen, waaronder zich een aantal jongelui bevond, die haar min of meer openlijk bewonderden.

Het kantoor bevond zich op de benedenverdieping, en daarboven waren de woonvertrekken en op de derde verdieping waren de slaapkamers, een grote biljartkamer en nog enige andere vertrekken.

Het huishoudelijk personeel sliep voor zover het in huis woonde, op de zolderverdieping.

Op zekere dag, bevond Samuel Silverstone zich alleen in zijn privé-kantoor.

Zijn privésecretaresse had zoeven haar mantel aangetrokken en was vertrokken om haar lunch te gaan gebruiken.

De procuratiehouder, die meestal eveneens in dit vertrek werkte, was tegelijk met het jonge meisje vertrokken.

Silverstone had een gepolitoerde eederhouten doos uit zijn schrijfbureau genomen en een lange, zware sigaar aangestoken.

Hij was blijkbaar zeer met zichzelf tevreden, vouwde zijn met ringen overladen handen op zijn prominenten buik

en liet zich achterover in zijn lederen bureaustoel vallen.

De lichtblauwe wolkjes van zijn sigaar kronkelden omhoog.

Silverstone keek ze met een tevreden blik in zijn kleine zwarte oogjes na.

Er werd zacht op de deur getikt, en 't volgende ogenblik kwam de oude kamerbediende van Silverstone zacht het vertrek binnen.

Hij was een man van diep in de zestig jaar, met bijna sneeuw wit haar, dat nog steeds met zorg gescheiden en gekamd was.

Twee korte bakkebaarden, zogenaamde tochtlatjes, eveneens reeds geheel wit, verleenden zijn gelaat een eerwaardige uitdrukking.

De knecht liep enigszins gebogen, wat met het oog op zijn leeftijd en zijn langjarige dienst, niet te verwonderen was.

Hij was gekleed in een fraaie, zelfs enigszins opzichtige livree van groen laken, versierd met zilveren tressen.

Samuel Silverstone keek enigszins onwillig op en vroeg brommend:

— Wat is er, Buxton?

— Daar is een heer om u te spreken, mijnheer, antwoordde de oude bediende op zachte, enigszins hese toon.

Silverstone fronste zijn wenkbrauwen.

— Maar wat drommel, hoe dikwijls heb ik je niet gezegd, dat ik gedurende het lunchuur niet gestoord wil worden, riep de bankier uit.

— Dat heb ik de bezoeker gezegd, mijnheer, hernam de bediende op bedeesde toon, maar hij wilde zich niet laten wegsturen.

— Hij wilde niet, riep de bankier toornig uit. Heeft hij mij dan zo iets bijzonders mede te delen?

— Dat schijnt zo mijnheer.

— Heeft hij zijn naam genoemd?

— Neen, mijnheer, maar hier is zijn kaartje.

— Nu, dat hadt je mij wel aanstonds kunnen geven, Buxton, riep Silverstone uit, terwijl hij zijn hand naar het kaartje uitstak.

Hij wierp een blik op het kleine stukje carton en terwijl hij dit deed, overtoog een valse kleur zijn gelaat.

Hij stond langzaam van zijn stoel op en legde zijn sigaar met bevende hand op het asbakje.

De kamerdienaar had zijn meester niet zonder verbazing gadeslagen. Deze bracht zijn bevende linkerhand naar het voorhoofd en mompelde zacht, maar toch niet zó zacht, of Buxton kon het horen:

Leopold Dunmore. Hij is mij dus toch op het spoor gekomen. Wat kan de vent van mij willen?

— Waar is die man Buxton? vroeg Silverstone eindelijk, terwijl hij zijn zakdoek uithaalde en zijn gelaat afbette.

— Ik heb hem in de kleine spreekkamer gelaten, mijnheer.

— Is hij alleen?

— Ja, mijnheer.

Silverstone scheen even na te denken. Toen zei hij:

— Goed; laat hem dan maar binnen komen, maar blijf in de buurt. Het is niet onmogelijk, dat ik je hulp nodig heb, want die bezoeker is een gevaarlijk sujet, die ik niet vertrouw.

Buxton glimlachte flauwtjes en zei met zijn zachte, fluisterende stem:

— Daar ziet hij, om u de waarheid te zeggen, niet naar uit, mijnheer. Hij is mager en bleek, alsof hij van honger zal bezwijken.

— Ik heb je niet naar je indrukken gevraagd, Buxton, riep Silverstone op ruwe toon uit. Ga nu maar en laat hem hier.

Nadat de oude bediende het vertrek had verlaten nam Silverstone achter zijn schrijftafel plaats, trok een lade open en overtuigde er zich van, dat zijn revolver onder het bereik van zijn hand lag.

Daarop wierp hij nogmaals een blik op het kaartje, haalde de schouders op en mompelde:

— Hij zal zeker pogen mij geld af te zetten. Maar dat zal hem niet gelukken. De oude Silverstone is een slimme vos en wat hij eenmaal in zijn handen heeft, dat krijgt men er niet zo gemakkelijk weer uit.

Nadat hij dit met zich zelf eens was geworden, liet de bankier zich weer

achterover in zijn stoel vallen.

Toen de deur weer open ging, liet Buxton een man binnen, sjofel gekleed en met een bleek smal gelaat, waarin twee donker blauwe, van intellect schitterende ogen glansden.

De bezoeker deed enige stappen vooruit en bleef toen staan, met de grote slappe hoed in beide handen.

Hij was de Leopold Dunmore van het kaartje en was de eerste, die het woord nam.

— Gij hadt mij niet verwacht, Mr. Silverstone? vroeg hij, terwijl er een zonderlinge glimlach op zijn gelaat verscheen.

— Ik zou onwaarheid spreken als ik het tegendeel beweerde, bromde de bankier, terwijl hij de bezoeker met een onwillig gebaar op een stoel wees.

— Dank u, Mr. Silverstone, ik zal niet gaan zitten, zei Dunmore met een afwijzend gebaar, niet nadat ik uit uw mond vernomen heb, wat ik wens te weten.

— Laat dan horen, wat gij mij te zeggen hebt, maar maak 't kort wat ik u verzoeken mag, want ik heb niet veel tijd, bromde Silverstone.

— Gij kunt dus niet begrijpen, waarom ik kom? vroeg de bezoeker, terwijl een diepe rimpel zich tussen zijn fijn getrokken wenkbrauwen plooid en hij een driftige stap naar voren deed.

— Ik wil het niet begrijpen, Dunmore, riep Silverstone nijdig uit. Wij hebben zover ik weet, met elkaar afgerekend.

— Afgerekend, zegt gij? herhaalde Dunmore met trillende stem. Gij meent dus werkelijk dat gij van mij af zijt, en vergeet geheel en al, dat gij zonder mij nooit zo'n vermogend man zoudt geworden zijn.

De bankier schoof zich ongedurig in zijn stoel heen en weer, terwijl hij nijdig op zijn sigaar beet.

— Dat vergeet ik niet, Dunmore, ik ben mij ervan bewust, dat ik door de exploitatie van je uitvinding geld heb verdiend, veel zelfs. Maar zaken zijn zaken. Ik heb je een paar jaren geleden voor je uitvinding betaald, en daarmee ben ik, voor zover ik weet van je af.

De bezoeker oogen van de jonge uitvin-

der fonkelden, toen hij op toornige toon antwoordde:

— Gij hebt mij duizend pond betaald en gij hebt door de exploitatie van mijn uitvinding enige honderdduizenden ponden verdiend, en dat in enkele jaren. Die duizend pond gingen bijna helemaal op aan de onkosten van mijn uitvinding. Wat er van overbleef was niet de moeite waard.

Terwijl ik met mijn vrouw en mijn twee kleine kinderen in gebrek leef, hebt gij u in weelde gebaad. Terwijl ik de koning te rijk ben als ik mijn lieve Mary iedere week een klein stukje vlees kan verschaffen. Indien gij mij niet gekend had, als ik mij tot een ander had gewend, zoudt gij nog dezelfde obscure effectenhandelaar zijn die gij voor vijf jaar geleden waart.

— Genoeg Dunmore, zei de bankier, terwijl hij opstond en met zijn vuist op het tafelblad sloeg. Ik zal niet dulden, dat gij mij in mijn eigen huis beledigt. Als je niet wilt, dat ik je door m'n bedienden het huis laat uitzetten, wees dan wat voorzichtig in de keuze van je uitdrukkingen.

Een minachtend lachje krulde de lippen van Leopold Dunmore.

— Gij zoudt er toe in staat zijn, Silverstone, zei hij op verachtelijke toon. Het is wel een harde les voor mij geweest, dat ik uw lage aard niet eerder heb doorgrond. Gij hebt mij met fraaie beloften weten te paaien, gij hebt mij op gemene wijze om de tuin geleid en misbruik gemaakt van mijn armoede.

— Kunt gij mij dat bewijzen? vroeg Silverstone, terwijl er 'n vals lachje om zijn lippen speelde. Heb ik een stuk getekend?

— Neen, helaas, riep Dunmore uit, met 'n bittere klank in zijn stem. En ik zal mij zelf die onachtzaamheid nooit vergeven. Als ik zo verstandig was geweest te luisteren naar mijn vrienden, die mij voor u waarschuwd, dan zou ik nu niet als een bedelaar voor u staan.

— Dat is al een gans andere taal, riep Silverstone grinnikend uit. Ik bemerk tot mijn genoegen, dat je je toestand nu beter begint in te zien. Je

komt dus bedelen.

Leopold Dunmore boog het hoofd en bijna onhoorbaar klonk het van zijn lippen:

— Mijn vrouw is ziek en mijn kinderen lijden gebrek.

— Nu dan zal ik u voor ditmaal nog helpen, zei Silverstone op beschermende toon, maar reken er op, dat dit ook de laatste maal is.

Hij trad op een kleine brandkast, die in een hoek van het vertrek stond toe, opende deze, en nam er een geldkistje uit, dat hij voor zich op tafel zette.

Hij haalde een sleutelbos uit zijn zak, nam er een kleine sleutel uit en opende het kistje daarmee.

Toen nam hij een bankbiljet van een stapel, die bovenin lag en overhandigde het met een gebaar als een vorst die een onderscheiding uitreikt, aan de uitvinder die nog steeds met gebukt hoofd voor hem stond.

— Alsjeblieft, riep hij uit, daarmee zul je wel tevreden zijn, Dunmore.

De jonge uitvinder nam het bankbiljet aan en wierp er een blik op.

Toen steeg een brandend rood in zijn bleke wangen op.

— Honderd pond, zei hij op hese toon. Is dat alles wat je me te bieden hebt?

Dreigend deed hij een stap naar de bankier toe, die angstig achter zijn bureau retireerde.

— Wat had je dan gedacht, Dunmore? vroeg Silverstone, terwijl hij een schuinse blik naar de elektrische bel op zijn schrijftafel wierp.

— Durf je dat nog vragen, ellendeling? Ik kwam mijn rechtmatig deel opeisen. Ik heb je weliswaar enige jaren uit het oog verloren, maar nu ik u teruggevonden heb, nu zweer ik, dat ik u niet met rust zal laten. Ik eis dat ge mij aanstonds minstens tienduizend pond uitbetaalt. Het is voor u een gering bedrag en veel minder dan mij toekomt. Voorlopig echter wil ik daarmee genoegen nemen.

— Tienduizend pond, riep de bankier uit, terwijl zijn kleine ogen schitterden van toorn. Excusez du peu. Ik denk er niet over.

— Als gij het niet doet, zal ik er u

wel toe weten te dwingen.

— Aha. Dreigementen. Weet je wel, dat ik bij de politie een klacht tot afpersing kan indienen?

— O, ja? riep de jonge uitvinder uit, terwijl de aderen op z'n voorhoofd zwollen en zijn lippen trilden van opwinding.

Leopold Dunmore wreef de hand over het voorhoofd en zijn stem had een geheel andere klank, toen hij hernam:

— Ik wil geen opschudding in uw huis maken. Gij zult zien, dat gij met een gentleman te doen hebt. Maar ik herhaal u, dat ik u niet los zal laten. Ik zal nu gaan en morgen zal ik de hele dag wachten op uw beslissing. Hier is mijn adres.

Hij schreef enkele woorden op zijn kaartje dat op de tafel lag.

— Mocht er morgenochtend twaalf

uur geen antwoord van u zijn, dan zweer ik, dat wij elkander nader zullen spreken. Tot ziens, Mijnheer Silverstone.

Met deze woorden trad Dunmore op de deur toe en verliet het vertrek, na de bankier nog een veelbetekenende blik te hebben toegeworpen, welke weinig goeds voorspelde.

In de gang trof Dunmore de grijze kamerdienaar Buxton aan, die langzaam met de handen op de rug gevouwen heen en weer liep en blijkbaar op het vertrek van de bezoeker wachtte.

De oude man hief het hoofd op, toen hij de kantoordeur hoorde dicht gaan en begeleidde de bezoeker naar de voordeur.

Het volgende oogenblik was Leopold Dunmore uit het huis in de Oxfordstreet vertrokken.

HOOFDSTUK II

EEN ZONDERLINGE WAARSCHUWING

In de ochtenduren van de volgende dag was Samuel Silverstone druk bezig een aantal vrienden uit te nodigen op een klein diner te zijnen huize.

Aan het bezoek van Leopold Dunmore die hij zo schandelijk behandeld had, dacht hij reeds in het geheel niet meer.

Nadat hij zoals gewoonlijk persoonlijk naar de beurs was geweest, begaf hij zich omstreeks vijf uur naar zijn slaapkamer, teneinde zich voor het diner te kleden.

Buxton, die zijn baas bijna sedert tien jaren persoonlijk moest helpen, was ook nu in de kamer, teneinde Silverstone bij te staan bij het aantrekken van zijn rokkostuum.

— Is er voor extra dienstponeel gezorgd, Buxton? vroeg Silverstone, terwijl hij zijn parelgrijs soiréevest dichtknoopte.

— Zeker, mijnheer.

— Betrouwbare lui?

— Dat zou ik wel denken, mijnheer. De butler heeft ze zelf uitgezocht.

— Hoeveel zijn er?

— Ik geloof vier, mijnheer.

— Ik wist aanvankelijk in het geheel niet, dat er nog zooveel gasten zouden komen, mompelde Silverstone in zich zelf, terwijl hij zijn dikke lippen opeenkneep.

Hij trok nu zijn rok aan, wierp 'n blik in de spiegel en was blijkbaar over zijn uiterlijk tevreden.

— Klaar, Buxton. Je kunt het licht uitdraaien.

De bankier verliet 't vertrek en Buxton drukte de schakelaar van het elektrische licht omlaag.

Het volgende oogenblik was het slaapvertrek in volkomen duisternis gehuld; slechts door een kier van een der gordijnen, gleed een smalle straal van de maan door de kamer.

Buxton sloot de deur en volgde zijn meester.

Een uur later begonnen de gasten een voor een te arriveren zodat zij tegen zeven uur allen verenigd waren in de grote eetzaal, die ruimte bood voor wel een zestigtal gasten.

Er waren zeer vele dames onder de genodigden, maar zij allen stonden in

schoonheid achter bij de knappe gade van de heer des huizes.

Naast haar zat een welbekend figuur uit de Londense sportwereld, Lord Alex Loyd earl of Cunningham, een jonge man van omstreeks vijftiengig jaar met een schrandere uiterlijk en enigszins spottende ogen.

Aan het tegenovergestelde einde van de tafel had Samuel Silverstone plaats genomen en naast hem prijkte in haar volle glorie en omvang, de vrouw van een der Londense beurspilaren, haast bezwijkend onder de vracht van haar diamanten en paarden.

Deze rijkversierde dame was zeer praatgraag, maar zij had aan de bankier een zeer ondankbare partner.

Het leek wel of Silverstone alleen ogen had voor zijn vrouw.

Van tijd tot tijd trachtte hij een blik van haar op te vangen, maar het had er alle schijn van alsof de mooie Lucy het bestaan van haar schatrijke echtgenoot geheel vergeten was.

Zij hield zich bijna uitsluitend met Alex Cunningham bezig.

Haar mooie witte tanden schitterden tussen haar volle rode lippen en nu en dan boog zij het fraai gekapte hoofd met een verleidelijk lachje naar de jonge graaf toe.

Intussen droegen de talrijke bedienden de schotels binnen en weldra was het opgewekte gesprek algemeen.

Plotseling riep een van de gasten, een man met een bijna geheel kaal hoofd, en met een gladgeschoren gezicht, het type van de Amerikaan:

— Ik zou de heren die hier aangezeten zijn wel eens willen vragen, of zij mij enige inlichtingen zouden kunnen verschaffen omtrent een man die mij heden is komen bezoeken.

Alle gasten keken de spreker aan, een bekend Amerikaans fabrikant, die sedert enige maanden te Londen vertoefde, teneinde grote contracten met de regering af te sluiten.

— Hoe heet die man, omtrent wie gij inlichtingen verlangt? vroeg een van de gasten, een bekend effectenmakelaar, door wiens handen dagelijks fortuinen gingen.

— Zijn naam is Leopold Dunmore, sir zei de Amerikaan. Hij is een jong uitvinder en hij kwam mij vragen om hem enig kapitaal voor te schieten, waarvoor hij mij beloofde mij van zijn uitvinding te laten profiteren. Hij liet mij enige schetstekeningen zien, en ik moet erkennen, dat mij die wel bevielen.

De naam Dunmore werd enige malen door een aantal heren herhaald, maar geen hunner scheen hem echter te kennen.

Plotseling riep Samuel Silverstone aan het einde van de tafel, terwijl zijn gelaat een groenachtige tint had aangenomen:

— Ik kan u wel inlichten, mijn waarde Backon. Die Dunmore is een hoogst onbetrouwbaar sujet, aan wie ik zelfs geen penny zou willen voorschieten.

— Kent gij hem? vroeg de Amerikaan, terwijl hij een monocle in zijn oog klemde en Silverstone strak aankeek.

— Ik ken hem voldoende om te weten wat ik zeg, bromde de bankier. Als gij uw geld met geweld weg wilt gooien, moet gij het weten, maar ik zou u niet raden het aan die Dunmore te besteden.

— Dat spijt mij werkelijk, riep Backon uit. Hij maakte 'n uiterst gunstige indruk op mij.

Hierbij bleef het. Het gesprek werd voortgezet, en men veranderde van onderwerp.

De bedienden bleven af en aan lopen, verwisselden de borden en schonken de glazen in.

Insens slaakte de Amerikaan een lreet, die iedereen verbaasd deed opzien.

Er lag zulk een verwonderde uitdrukking op het gelaat van de fabrikant, dat iedereen plotseling zweeg en er een zonderlinge stilte in het vertrek intrad.

De Amerikaan hield een klein papertje in de hand en staarde er met verwonderde blik naar.

— Wat is er Backon? Waarom kijkt gij zo ingespannen naar dat stukje papier, dat gij daar in de hand hebt? werd hier en daar gevraagd.

De Amerikaan klemde zijn monocle weer in het oog en keek langzaam de kring van gasten rond.

Toen viel het monocle met een dof klapje op het tafellaken en met kraken de stem las de Amerikaan deze weinige woorden van het stukje papier, dat hij nog altijd in de hand hield:

« Help Leopold Dunmore. Hij is volkomen te vertrouwen. De Grote Onbekende. »

Het stilzwijgen dat op deze woorden volgde, was zo mogelijk nog dieper en vreemder dan zoëven.

Toen klonk een heldere stem door het vertrek die zei:

— Wilt gij mij dat stukje papier eens laten zien, sir?

De man die deze woorden gesproken had, was Sullivan, de jonge inspecteur van Scotland Yard en de rechterhand van zijn onmiddellijke chef, Baxter.

Door zijn uitstekende omgangsvormen en de naam, die hij zich als politie-beambte verworven had, was Sullivan reeds in verscheidene gegoede kringen opgenomen, waar hij hartelijk welkom was. Bovendien vonden de diverse gastheren zijn tegenwoordigheid nog al geruststellend met het oog op de kostbare sieraden der dames gasten.

Een der bedienden nam het briefje van de Amerikaan aan en bracht het aan Sullivan.

Deze draaide het om en om, bekeek het papier nauwkeurig en vroeg toen:

— Mag ik vragen waar gij dat papiertje gevonden hebt?

— Het lag half onder mijn servet,

— Wie heeft de tafel gedekt?

— Ik heb de borden rondgediend, mijnheer Sullivan, klonk de zachte, enigszins hese stem van de kamerdienaar Buxton, terwijl hij bescheiden een paar passen voorwaarts kwam.

Sullivan keek de oude getrouwe knecht aan en vroeg op vriendelijke toon:

— Hebt gij dan niets van dat briefje gezien, Buxton?

— No sir, Niets.

— Ik neem het de oude man niet kwalijk, dat hij het niet gezien heeft, riep de Amerikaan uit. Het kaartje lag

met de beschreven zijde onder, tussen het servet, en ik zelf zag het niet voor dat ik mij wilde bedienen.

Silverstone had intussen met een onbeschrijfelijke uitdrukking op zijn gelaat van de een naar de ander gekeken.

Zijn mond stond half open en zijn kleine, donkere ogen glinsterden boosaardig.

Eindelijk nam hij het woord:

— Gij moet mij de opmerking ten goede houden, mijne heren, maar als dit een grap moet verbeelden, dan vind ik haar toch erg misplaatst. Zou degen, die deze aardigheid op zijn rekening heeft genomen, wel zo goed willen zijn, zich bekend te maken?

Niemand antwoordde.

Toen klonk weer de stem van Sullivan, die zei:

— Dit zwijgen verwondert mij geenszins, mijnheer Silverstone. Het kaartje is ondertekend door de Grote Onbekende. Ik weet niet of gij weet wat dit zeggen wil, maar ik weet het des te beter.

— Als gij het weet, geef ons dan opheldering mijnheer Sullivan, riep de bankier uit.

— Dat zal moeilijker gaan dan gij denkt, hernam de jonge inspecteur. Mag ik u, om te beginnen, eens vragen of gij extra personeel hebt gehuurd voor deze avond?

— Ja. Vier bedienden.

— Wie heeft die aangenomen?

— Mijn butler.

— Is hij lang in uw dienst?

— Minstens evenlang als Buxton dat wil zeggen een jaar of vijftien.

— Zou hij voor de vier hulpbedienden kunnen instaan?

— Dat kan ik zeker, sir, kwam nu de butler zelf tussenbeiden, die met een bleek gelaat had toegelisterd. Alle vier de bedienden hebben de beste getuigen, en ik ben zeker, dat een groot aantal van de heren, hier aanwezig, hen ook reeds elders hebben zien bedienen.

— Gij hebt gelijk Ja, zo is het, klonk het van verschillende zijden.

— Daarom moet ik eerlijk zeggen, dat de zaak mij zeer raadselachtig voorkomt, zei Sullivan, het hoofd schuddend.

Hij wendde zich weer tot de Amerikaan en vroeg:

— Gij zijt volkomen zeker, dat dit kleine kaartje niet eerder voor u heeft gelegen?

— Absoluut, antwoordde de Amerikaan.

— Dat is dan wel het sterkste, waarvan ik nog ooit heb gehoord, bromde Sullivan. Want er kunnen nauwelijks tien minuten verlopen zijn tussen de opmerking van onze gastheer en de tegenspraak van de Grote Onbekende.

Een vaag, onrustig gevoel begon zich van het gezelschap meester te maken.

Men keek elkander vragend aan en toch waren zij zozeer met elkander bekend, dat men eerder alles zou kunnen geloven, dan dat zij iets met de langgezochte John Raffles, alias de Grote Onbekende uitstaande zouden hebben.

Er bleef dus niets anders over dan aan te nemen, dat een van de gasten een flauwe grap had uitgehaald en daarvoor niet durfde uitkomen.

Sullivan vroeg het kaartje bij zich te mogen steken en even later scheen men het voorval vergeten te zijn.

Maar toch keerde de ware stemming niet weer terug.

De gasten namen tamelijk vroeg afscheid, tot ten slotte de bankier geheel alleen in de grote eetzaal achter bleef.

Zijn vrouw en Lord Cunningham waren reeds een half uur geleden verdwenen.

Met sombere blik keek Silverstone om zich heen.

— Er gebeurt hier iets, dat boven mijn bevattning gaat, zei hij. Wie kan het gedaan hebben? Wie?

Hij begaf zich naar zijn werkkamer, zette zich voor zijn bureau en schreef enige brieven.

Plotseling werd hij opgeschrikt, doordat de pendule op de schoorsteenmantel twaalf uur sloeg.

Een zonderling huiverig gevoel maakte zich van de bankier meester.

De naam van Leopold Dunmore wil de hem niet uit de gedachte. Zoëven had het twaalf uur geslagen en hij had niets van zich laten horen.

Hij stond op en belde.

Buxton trad het vertrek binnen en bleef bij de deur staan.

— Ik ga naar bed, Buxton, zei de bankier.

Buxton boog en ging zijn meester voor naar diens slaapvertrek.

Hij opende de deur en liet zijn meester voorgaan.

Deze trad binnen en drukte tegelijkertijd de schakelaar van 't electriche licht neer.

In zichzelf mompelend begon hij zijn rokcostuum uit te trekken, tot hij plotseling ophield en als verstart bleef staan.

Zijn blik was op de grote toilettafel gevallen, op het marmer blad waarop een aantal fraai geslepen kristallen flacons stonden.

Vooran op deze tafel lag een brief. Op de witte enveloppe prijkte een grote R.

Langzaam deed Silverstone enige stappen vooruit, terwijl zijn ogen uit zijn hoofd dreigden te puilen.

Hij nam de brief besluiteloos op en wendde zich toen tot Buxton, die aan de deur was blijven staan en blijkbaar enigszins verbaasd was over de zonderlinge handelwijze van zijn meester.

Deze stak de brief in de hoogte en vroeg op schorre toon:

— Heeft de post hedenavond brieven gebracht Buxton?

— Ja mijnheer, drie stuks, die ik in uw particulier kantoor heb neergelegd.

— Was deze brief er niet bij?

Buxton trad naderbij en wierp een verbaasde blik op de enveloppe met de grote R. in de rechterhoek.

— Neen, mijnheer. Ik zie trouwens geen postzegel en geen poststempel. Ik kan mij niet herinneren, dat ik deze brief in handen heb gehad.

De bankier wreef zich met de dikke hand over het voorhoofd.

Fijne druppeltjes zweet parelden op zijn slapen.

— Maar iemand moet toch deze brief hebben gebracht?

— Waarschijnlijk wel, maar ik heb hem althans niet aangenomen mijnheer. Maar ik zal onmiddellijk de andere bedienden ondervragen.

Reeds wendde Buxton zich naar de deur om aan dit voornemen gevolg te geven, toen de hese stem van Silverstone hem terug hield.

— Wacht even, Buxton. Je kunt dat aanstonds wel doen.

Buxton boog en bleef staan waar hij stond.

Silverstone maakte langzaam de enveloppe open, en las:

« Het bedrag van tien duizend pond moet morgennacht om twaalf uur aan de voet van de zonnwijzer in uw tuin zijn gedeponerd. Gij moet het hek van de tuin openlaten. In uw eigen belang wordt gij aangeraden dit bevel niet in de wind te slaan.

John Raffles. »

Met sidderende hand legde Silverstone de brief op de toilettafel neer, en begon zich uit te kleden.

Pas toen hij zijn pyjama aan had en zich te bed had begeven klonk zijn stem, bijna onhoorbaar door de ontroering en de schrik die zich van hem hadden meester gemaakt:

— Gij kunt nu wel gaan, Buxton. Is het raam goed gesloten? Zijn de blinden er voor? Hebt gij wel naar de knippen en grendels van de buitendeur gekeken?

Buxton liep door het vertrek en overtuigde zich, dat geen enkele ongenode bezoeker zou kunnen binnenkomen.

— Ga dan maar, zei de bankier met een diepe zucht.

Buxton verwijderde zich en deed de deur dicht.

Zodra deze dicht was, stond Silverstone weer op, liep naar de deur en deed er de beide zware knippen op.

Vervolgens nam hij het briefje weer ter hand, las 't nogmaals door, frommelde het woedend in elkaar en siste tussen de tanden:

— Wij zullen toch eens zien hoever die onbeschaamdheid gaat, Dunmore. Het zal je weinig baten dat gij de naam van de Grote Onbekende hebt aangenomen.

Silverstone stapte weer in bed en trok aan de plafondschakelaar. In het donker lag hij te woelen, en het duurde enige uren voor hij de slaap kon vatten.

HOOFDSTUK III

DE GEDAANTEVERANDERING VAN BUXTON

De volgende ochtend omstreeks acht uur stond Silverstone op.

De nacht scheen hem raad te hebben gebracht.

Zijn gelaat vertoonde een uitdrukking van sluwheid en boosaardigheid en hij was aan het ontbijt spraakzamer dan gewoonlijk.

Zijn vrouw Lucy scheen wel wat verwonderd over deze ongewone staat van zaken.

Van tijd tot tijd wierp zij over het ochtendblad, dat zij las, heen, haar echtgenoot een onderzoekende, enigszins spottende blik toe.

Eindelijk zei zij op enigszins slepende toon:

— Heb je er al van gehoord, dat Lord Cunningham dit jaar een zijner paarden te Epsom laat meelopen?

Silverstone wierp zijn vrouw over zijn gouden bril heen een vragende blik toe.

— Neen. Ik wist het niet, Lucy. Interesseert het je zo? Maar wat vraag ik, alles wat Lord Cunningham aangaat, schijnt je te interesseren.

— Misschien wel, antwoordde Lucy achteloos.

— Inderdaad? vroeg Silverstone, en zijn stem nam een dreigende klank aan, terwijl zijn kleine, donkere ogen fonkelden. Ik meen ook gisteravond te hebben opgemerkt, dat die jongeman zich in je bijzondere belangstelling mocht verheugen.

— Dat is niet geheel onmogelijk, merkte Lucy op, terwijl zij haar schouders ophaalde. Hij is knap, hij is jong, hij is geestig...

— Allemaal eigenschappen, die je echtgenoot, helaas, mist. Is het niet zo? vroeg Silverstone linnend. Maar toch wil ik u zeggen, mevrouw, dat uw bijzondere neiging voor die jonge, knappe geestige Lord Alex Cunningham mij niet aanstaat. Gij moet wel begrijpen, dat ik niet van zins ben de risé te worden van de deftige Londense kringen.

— Inderdaad, ik kan mij begrijpen, dat u dat ten zeerste zou tegenstaan, mijnheer Silverstone, hernam Lucy op koele toon. Nu gij u met zoveel moeite en inspanning — en ten koste van een zekere transactie, waarover ik niet verder zal spreken, u een plaats te midden van die kringen hebt veroverd, moet er u wel veel aan gelegen zijn, die tot iedere prijs te behouden.

Samuel Silverstone was bij deze woorden opgestaan en keek zijn vrouw met woedende blikken aan.

— En dat durft gij mij in mijn gezicht zeggen? riep hij uit.

— Is het waar, of is het niet waar? Silverstone? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij haar heldere ogen onbevreesd op het gelaat van de bankier vestigde.

— Ik weet niet wat gij bedoelt, mevrouw, en ik wil het ook niet weten. Maar dit zeg ik u, dat ik niet langer het spelletje tussen u en Lord Cunningham zal dulden. Gij moogt dan over mij denken, zoals gij wilt, maar ik zou u kunnen tonen, dat bankier Silverstone niet met zijn eer laat spelen.

— Ik wist niet, dat de eer van bankier Silverstone zulk een teer voorwerp was, zei Lucy op schampere toon.

Wellicht zou het gesprek een zeer onaangename wending hebben genomen, als er op dat ogenblik niet op de deur geklopt was.

Buxton trad binnen.

Hij hield een zilveren blad in de hand, waarop enige ochtendbladen lagen, benevens de brieven van de eerste postbestelling.

Met zijn gewone afgemeten bedaardheid legde hij een en ander naast het bord van zijn meester neer, waarna hij het vertrek weer wilde verlaten, maar de bankier riep hem terug.

— Luister eens, Buxton. Als er be-

zoekers mochten komen, dan moet je ze maar naar de procuratiehouder verwijzen.

— Gaat mijnheer uit? vroeg Buxton op bescheiden toon.

— Ja, ik ga naar Scotland Yard.

— Naar de politie? riep Lucy verschrikt uit. Waarom in 's hemelsnaam?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk naar aanleiding van hetgeen er gisteren tijdens het diner is gebeurd.

— Wat denk je dan te doen? vroeg de jonge vrouw.

— Ik denk de man te laten arresteren, die mij dit koopje geleverd heeft.

— En wie is die man?

— Wie zou het anders zijn dan die elendige Leopold Dunmore.

— Gelcof je dat werkelijk? riep Lucy uit. Dat is immers onmogelijk.

— Ik zie niet in, waarom het onmogelijk is. Hij en niemand anders kan dat gedaan hebben. Je weet ook niet alles. Ik heb later nog een verzoek van die onbeschaamde schavuit ontvangen, om hem geld te verschaffen. En denk je dat ik dat zal doen? Geen haar op mijn hoofd dat er aan denkt.

Lucy haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik begrijp wel dat ik u niet zal kunnen tegenhouden zei zij op minachtende toon. Gij wilt die arme man die gij...

— Zwijg riep Samuel Silverstone op zachte maar dreigende toon terwijl hij naar Buxton wenkte die in eerbiedige houding bij de deur was blijven staan. Wacht tenminste tot de bedienden het vertrek verlaten hebben, alvorens gij mij een belediging naar het hoofd gooit.

Daarop hernam hij op luide toon:

— Kort en goed, ik zal zorgen, dat hij onschadelijk wordt gemaakt. Wat er vroeger gebeurd moge zijn, geeft hem in geen geval het recht, mij op zulk een onbeschaamde wijze te proberen af te zetten. Mijn auto, Buxton.

Buxton hoog zwijgend en verliet het vertrek.

Tien minuten later stond de fraaie licht grijze Bentley voor de deur van het huis in de Oxfordstreet.

De hutler zowel als Buxton geleidden,

zoals het goed gedresseerde bedienden van deftige huizen betaamt, de bankier naar de buitendeur.

Buxton zag hoe zijn meester in de auto stapte, na de chauffeur het adres van Scotland Yard te hebben toegeroepen.

Daarop viel de buitendeur weer dicht.

Zacht met het oude hoofd schuddend, begaf Buxton zich naar het privékantoor van zijn meester om daar een en ander op te ruimen, voor het personeel zou komen.

Hij zag dat de procuratiehouder reeds in een klein aangrenzend vertrek aan zijn lessenaar had plaats genomen.

Snel begon Buxton het vertrek geheel aan kant te maken, zoals hij wist dat zijn meester het gaarne zag.

Hij ruimde de papiersnippers weg, ledigde de prullenmand, rangschikte de boeken op het boekenrek, stofte de schilderijen af en begaf zich toen naar het bediendenvertrek dat achterin het huis was gelegen.

Zijn gang was ietwat slepend, toen hij daar binnentrad, en met enige verbaazing zag de butler dat Buxton zich tegen de wand moest steunen en blijkbaar moeite had zich te bewegen.

— Wat scheelt er aan? vroeg hij ongerust. Je ziet er uit als de geletterde dood.

— Ik weet niet wat het is, Moncks, maar ik voel mij zeer onwel, antwoordde Buxton.

Moncks nam de oude man goed op en zag inderdaad, dat de oude bediende zeer ziek scheen te zijn.

Zijn ogen stonden dof en zijn tanden klapperden tegen elkaar.

Nu en dan bracht hij de hand tegen de borst, steunde, en liet zich tenslotte zwaar op een stoel neervallen.

— Maar wat is er dan toch? riep Moncks de butler nogmaals toe, terwijl hij op Buxton toetrad en hem de hand op de schouder legde.

— Ik weet het niet Moncks. Ik ben duizelig. Het is alsof het gehele vertrek met mij ronddraait.

— Maar ga dan onmiddellijk naar de dokter, riep Moncks uit. Je kunt toch niet zo blijven rondlopen. Je ziet er uit als een geest.

Het is misschien een onbetekenend geval, maar op jouw leeftijd kan men niet te voorzichtig zijn. Ga maar gauw en neem een taxi. Ik zal je wel bij mijnheer verontschuldigen.

— Ja, ik geloof dat dat het beste is, hemam Buxton, terwijl hij moeelijk opstond en het vertrek verliet.

Hij klom naar zijn kamer, trok een jas aan, zette een livrepet op en haastte zich toen het huis te verlaten.

Zich aan de spijten van het hek vasthoudend, wachtte hij de komst van een onbezette taxi af.

Hij liep wankelend op de chauffeur toe en gaf hem een adres op.

Hij stapte in de auto en deze zette zich in beweging.

Via de Oxfordstreet, volgde ze de Holborn Viaduct, New Gatestreet, Cheapside, en dan rechts af tot de Cannonstreet en vervolgens de Towerstreet bereikt was.

Dicht bij een smalle zijstraat stopte de taxi en Buxton stapte uit.

De rit scheen hem goed te hebben gedaan, want reeds waren zijn bewegingen veel zekerder.

Hij rekende af met de chauffeur en verdween in het portiek van een tamelijk armoedig huis.

Zodra Buxton zich op de kleine binnenplaats van het huis bevond, bleef hij staan en nam een papiertje uit zijn zak, dat hij raadpleegde terwijl hij zacht enige woorden in zichzelf mompelde.

— Zeg eens, beste jongen, zo wendde hij zich tot een knaap van een jaar of twaalf, die juist de binnenplaats kwam oplopen, kun je mij ook zeggen, of hier mijnheer Leopold Dunmore woont?

De jongen keek de vrager met zijn slimme ogen spottend aan en zei toen:

— Hij heeft hier ten minste gewoond, mijnheer. Maar een half uur geleden zijn zij hem met een prachtige mooie auto komen halen. Het was wat deftig, mijnheer. Er waren wel zes mooie in het blauw geklede mannen in die auto.

Buxton deed een stap terug en bromde in zichzelf:

— Dus toch te laat.

Hij wendde de jongen een shilling in

de hand en vroeg:

— Op welke verdieping woonde mijnheer Dunmore?

— Op de eerste van het dak af gerekend, mijnheer, riep de knaap spottend, terwijl hij fluitend wegliep.

Buxton moest vijf trappen op, voor hij eindelijk voor een verfloze deur stond waarop met behulp van een punaise, 't visitekaartje van de jonge uitvinder was vastgeprikt.

Ondanks zijn ouderdom, scheen deze trappenklimmerij de oude Buxton volstrekt niet te hebben gedeerd, integendeel scheen zijn duizeligheid aanmerkelijk te zijn verminderd.

Hij klopte aan, wachtte het antwoord niet af, maar opende de deur en trad binnen.

Hij bevond zich in een karig gemeubeld vertrek, dat echter in alle bijzonderheden de zorgzame hand van een nette huisvrouw verried.

Midden in het vertrek stond een tafel en aan die tafel zat een jonge vrouw met het hoofd in haar armen hartstochtelijk te snikken.

Toen de bediende binnentrad was er van haar hoofd niets anders te zien, dan een massa krullend donker haar, dat in een dikke wrong in de nek was gelegd.

Naast haar stonden twee kleuters, een jongen en een meisje, die niet ouder dan zes of zeven jaar konden zijn en die met bleke gezichtjes bekommerd tot hun wenende moeder opzagen en alle moeite deden haar door liefkozingen en strelingen te troosten.

De jonge vrouw had het binnenkomen van de bediende waarschijnlijk niet eens gehoord.

Maar toen Buxton luid kuchte hief zij langzaam het betraande gelaat op.

De vrouw van de jonge uitvinder was ongetwijfeld knap, zelfs nu een groot leed zijn stempel op haar gelaat had gedrukt.

Haar bleke wangen waren ingevallen en haar grote ogen schitterden met een koortsachtige glans.

Zij stond langzaam op, terwijl zij de bezoeker verwonderd en enigszins verschrikt aanzag.

— Wat wilt gij hier, mijnheer en wat komt gij doen? vroeg zij, terwijl zij de handen naar haar kinderen uitstreekte.

— Ik kom u helpen, mevrouw, zei Buxton, terwijl zijn stem een wonderlijk diepe klank had aangenomen.

De jonge vrouw deed verwonderd en nog altijd enigszins verschrikt, een paar passen naar voren.

— Mij helpen, zegt gij, mijnheer? In welk opzicht zoudt gij dat kunnen? Weet gij dan niet, dat men mij zoëven beroofd heeft van hetgeen mij het dierbaarste is op deze wereld?

— Ik weet het, mevrouw antwoordde Buxton op dezelfde zachte, gedempte toon. Juist daarom kom ik u bijstaan. Ik kom u mijn hulp bieden, en ik verzeker u, dat degene, die deze hulp ooit aanvaardde, zich nooit te beklagen heeft gehad.

— Maar wie zijt gij dan, mijnheer? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij haar ogen afwiste.

— Waartoe zou het dienen, u mijn naam te noemen, mevrouw? Laat het u genoeg zijn, dat ik zeer veel belang stel in uw man, dat ik weet, wat er tussen hem en de bankier Silverstone is voorgevallen en dat ik mij heb voorgenomen, hem te helpen bij zijn pogingen om te verkrijgen wat hem van rechtswege toekomt.

— Maar men heeft hem gearresteerd, mijnheer, riep de jonge vrouw uit.

— Dat heb ik zoëven vernomen van een knaap, die ik op de binnenplaats ontmoette, mevrouw. Uw man is, naar ik hoor, nog geen kwartier geleden hier gearresteerd. Ik kwam hem waarschuwen, maar ik ben te laat gekomen, doch ik geef u de verzekering, dat hij nog voor de nacht op vrije voeten zal zijn.

Buxton had deze woorden met zoveel overtuiging uitgesproken, dat de jonge vrouw een onwillekeurig gebaar maakte om zijn hand te grijpen.

Buxton deed echter een stap achteruit en zei op ernstige toon:

— Gij moogt mij nog volstrekt niet bedanken, mevrouw. Niet eerder vóór ik uw man bevrijd heb. Maar daartoe is nodig, dat gij mij enige inlichtingen

geeft. Wilt gij mij vertrouwen?

— O, ja zeker, mijnheer, riep Mary Dunmore ontroerd uit. Vraag mij slechts wat gij weten wilt. Ik ken u in het geheel niet en reeds eenmaal heeft men mijn man en mij op afschuwelijke wijze bedrogen, maar uw stem en uw gehele voorkomen boezemen mij zoveel vertrouwen in, dat ik op al uw vragen wil antwoorden.

— Welnu dan, werden de agenten van politie, die uw man arresteerden aangevoerd door een jonge man van omstreeks achtentwintig of negentwintig jaar? Niet groot, maar stevig gebouwd, met glad geschoren gelaat en zwart haar?

— Ja, mijnheer. De inspecteur, die hen aanvoerde, leek inderdaad op iemand, zoals gij hem beschrijft.

— Hebt ge ook gehoord, waarheen uw man gebracht zou worden?

— De inspecteur was zeer vriendelijk en zei ons, dat wel gauw alles terecht zou komen, maar dat hij vreesde, dat mijn man enige tijd in voorarrest zou moeten doorbrengen, als hij zich niet aanstonds kon vrijpleiten van hetgeen hem ten laste werd gelegd.

— Ik dacht het wel, bromde Buxton tussen de tanden.

Daarop vatte hij de hand van Mary Dunmore en zei op ernstige toon:

— De mens heeft geen hardnekkiger vijand dan degeen, die hem vroeger groot onrecht heeft aangedaan. Silverstone zal er zeker alles op zetten om uw man onschadelijk te maken, en te beletten, dat hij zijn eis laat gelden. Nog één vraag: Heeft de inspecteur uw man ook gezegd, wat men hem ten laste legde?

— Er was sprake van chantage. Mijn man zou Silverstone namelijk per brief hebben geïnstrueerd om de tienduizend pond, die hij opeist, op een bepaalde plaats neer te leggen. Ik behoef u, in geval gij mijn man goed kent, zeker niet te zeggen, dat dit helemaal niet met zijn karakter overeenkomt.

Buxton glimlachte.

— Hij schreef dat briefje niet, mevrouw.

— Dat weet gij dus, mijnheer? riep

de jonge vrouw uit, terwijl haar ogen thans begonnen te schitteren van vreugde. Als gij dat bewijzen kunt, zult gij hem zeker kunnen redden.

— Helaas niet op de manier, die gij wellicht vermoedt, mevrouw, antwoordde Buxton met een droeve glimlach. Maar nu moet ik u verlaten, want de tijd dringt. Ik moet mijn maatregelen nemen.

— Ik zal dus mijn man vanavond terugzien, mijnheer? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij Buxton haar hand toestak.

— Ik ben er zo goed als zeker van. Als tenminste niet alle menselijke berekeningen falen. Ik zal uw man laten weten hetgeen hem te doen staat, maar u zeg ik reeds thans, dat gij u reisvaardig moet maken. Het is namelijk gewenst, dat gij u voorlopig niet in Londen laat zien.

— Maar als mijn man onschuldig is en hij ontvlucht, dan zal men dat als een bewijs van zijn schuld beschouwen, riep de jonge vrouw angstig uit.

— Daarvoor behoeft gij geen vrees te koesteren, mevrouw, zei Buxton glimlachend. Ik verzeker u, dat men uw man binnen enkele dagen niet alleen openbaar van alle schuld zal vrijpleiten, maar dat men hem van alle zijden zal huldigen en dat hem aanstonds niet van één, maar van vijf, tien zijden, een schitterende positie zal worden aangeboden.

Mary Dunmore stiet een juichkreet uit en wilde op Buxton toesnellen, maar deze strekte afwerend de hand uit en herhaalde nogmaals op ernstige, bijna plechtige toon:

— Niet vóórdat ik mijn belofte vervuld heb, mevrouw.

Hij maakte een buiging, zoals men die van een kamerbediende niet zou hebben verwacht, zette zijn pet op en had het volgende ogenblik het vertrek verlaten.

Zijn duizeligheid en zijn pijn in de borst schenen hem geheel te hebben verlaten.

Hij stak de straat schuin over, sloeg de Cannonstreet weer in en ging een hulppostkantoor binnen, vanwaar hij

een in code gesteld telegram naar Rachmore verzond, een kleine stad op ongeveer vijftig kilometer afstand van Londen gelegen.

Toen hij het postkantoor verliet, riep hij een taxi aan, noemde de chauffeur het adres, en stapte in de wagen.

Toen Buxton de taxi verliet en de chauffeur opdracht gaf op hem te wachten, scheen hij weer even duizelig en ziek te zijn als toen hij het huis van zijn meester in de Oxfordstreet had verlaten.

Buxton behoefde niet te bellen. Het was het huis van een dokter en hij kon meteen naar de wachtkamer gaan, die geheel verlaten was, zodat hij vlug bij de geneesheer werd toegelaten.

Deze onderzocht hem, schudde van tijd tot tijd verbaasd het hoofd en schreef tenslotte een recept.

Blijkbaar opgelucht, stapte Buxton in de auto en liet zich naar het huis van zijn meester terugbrengen.

De bankier bleek reeds van zijn bezoek aan Scotland Yard terug te zijn gekeerd, en Buxton begaf zich direct naar het particulier kantoor van zijn meester.

— Wat is dat, Buxton? vroeg Silverstone, wat vertelt Moncks mij daar? Ben je ziek?

— Ik gevoel mij inderdaad erg beroerd sir. Ik ben naar een dokter geweest, en deze heeft mij een recept gegeven en rust voorgeschreven.

— Als je te Londen familie hebt ga daar dan heen en rust eens goed uit, zei Silverstone, die te zeer aan zijn oude kamerbediende gehecht was, dan dat hij hem zou willen verliezen.

— Ik dank u sir, antwoordde Buxton.

Hij verliet het vertrek, en een half uur later had hij 't huis aan de Oxfordstreet verlaten, na aan Moncks te hebben meegedeeld, dat hij zich waarschijnlijk naar zijn zuster in Hampstead zou begeven, die een klein landhuisje had, maar dat hij het nog niet zeker wist. In ieder geval zou hij Moncks zo spoedig mogelijk zijn adres opgeven.

Buxton riep opnieuw een taxi aan en liet zich naar de hoek van de Cromwellstreet brengen.

Daar aangekomen, stapte hij uit, liep

een paar honderde schreden verder en sloeg toen een smalle zijstraat in, die aan de ene zijde begrensd werd door de muur van een groot park, hetwelk behoorde bij de villa van lord William Aberdeen, en aan de andere kant door de schier eindeloze blinde muur van een grote rij pakhuizen.

Buxton liep de straat in, en bleef ten slotte staan voor een smalle, lage deur, in de tuinmuur.

Hij keek even om zich heen, haalde een sleuteltje te voorschijn opende de deur en stond in het prachtige park.

Een paar grote honden kwamen hem blaffend en kwispelstaartend tegemoet.

Een van de dieren, een grote russische hazewind, zette de langbehaarde voorpoten tegen zijn borst en maakte aanstalten hem in het gelaat te likken.

Zacht weerde Buxton het dier af, zeggend:

— Ben je blij dat je de baas weer terugziet, Iwan? Het is ook al zo'n tijd geleden, he jongen. Maar wie hebben wij daar?

Aan de zijdeur van een grote garage, die zich dicht naast het smalle tuinpoortje bevond, verscheen een reusachtige gedaante.

Het was Henderson, de chauffeur van zijn lordschap. Deze kwam snel toelopen en bleef voor de bediende staan.

— Heidaar. Dat gaat zo maar niet. Hoe kom jij hier binnen? riep hij op dreigende toon.

— Met mijn sleutel, James, zei Buxton glimlachend terwijl hij het zonderling gevormde sleuteltje op de palm van zijn hand liet zien.

— Mylord! Bent u het waarlijk? riep Henderson uit, terwijl een glans van vreugde op zijn breed, open gelaat verscheen.

— Ja, James. Ik ben het in levende lijve.

Buxton, de oude kamerbediende van Samuel Silverstone was niemand anders dan Lord William Aberdeen, achter wiens zich sedert lange jaren de geheimzinnige John Raffles verschool, de Grote Onbekende, wiens wonderbare daden de Londense justitie handen vol werk gaven, zonder dat zij er ooit in had kunnen sla-

gen, hem voor haar rechtbank te dagen.

— Heb je mij gemist James? vroeg Raffles op vriendelijke toon, terwijl hij de chauffeur de hand toestak.

— Dat kunt u wel begrijpen, mylord, zei de chauffeur, terwijl er een vochtige glans in zijn ogen kwam.

— Goed nieuws gehad van mijnheer Charles Brand?

— Eénmaal slechts, mylord. Mijnheer Brand maakt het uitstekend te Rachmore.

— Fijn, bromde Raffles in zichzelf. Dan zal de echte Buxton zich eveneens wel in goede welstand bevinden.

— Mag ik vragen, mylord, of mijnheer Brand gauw terugkomt? vroeg de chauffeur, terwijl hij zijn meester een trouwhartige blik toewierp.

— Ik verwacht hem over een paar

uur, James, antwoordde Raffles.

De Grote Onbekende legde zijn hand op de schouder van de chauffeur en zei op zachte toon:

— Er wacht ons zwaar werk, James, en waarschijnlijk zullen wij jouw hulp daarbij nodig hebben.

— Ik verlang niets liever, mylord, riep de chauffeur opgewekt.

— Gaan wij spoedig aan de slag, als ik vragen mag?

— Nog deze nacht, James.

Na deze woorden knikte Raffles zijn trouwe dienaar vriendelijk toe en begaf zich snel door het park naar een achterdeur van de villa.

Even later was hij druk bezig zich te ontdoen van de laag schmink, die zijn gelaat onkenbaar had gemaakt.

HOOFDSTUK IV

DE BEVRIJDING VAN DE UITVINDER

Ongeveer een half uur na zijn thuiskomst, zat Raffles in de rookkamer, die naast de fraai ingerichte bibliotheek gelegen was.

Hij las met aandacht de laatstverschenen nummers van de « Times » en enkele andere bladen en niemand zou in hem de oude Buxton herkend hebben.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik op zijn polshorloge.

Om vier uur in de namiddag stond hij op.

In de verte had zijn scherp oor het geluid van een naderende auto gehoord, die kort daarna voor het tuinhek stilstield.

Raffles trad snel op het venster toe, dat op de Cromwellstreet uitzag, maakte een beweging van vreugde en verliet het vertrek.

Toen hij zich in de vestibule bevond, trad hem een jongeman van omstreeks dertigjarige leeftijd tegemoet met een zacht, blozend, bijna vrouwelijk gelaat, waarin een paar helder blauwe ogen schitterden.

Het was Charles Brand, de vertrouw-

de vriend van de Grote Onbekende.

Na een hartelijke begroeting voerde Raffles Brand naar de bibliotheek, drukte hem in een stoel en keek hem lang aan, met een ongewone uitdrukking van warme belangstelling in de ogen.

— Ik ben blij, dat ik je weer terug heb, Charles, riep hij uit, terwijl hij naast zijn vriend plaats nam. De eenzaamheid begon mij gloeiend te vervelen.

— Nou, ik ben niet minder verheugd dan jij, dat ik weer bij je ben, zei Brand op levendige toon, terwijl hij Raffles de hand toestak. Maar toch moet ik bekennen, dat je telegram mij wel wat verraste. Ik had gedacht, dat je mij wel in Rachmore zou laten blijven, totdat de slag geslagen was. Is alles soms mislukt?

— Dat niet, amice, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb eenvoudig mijn plannen enigszins gewijzigd en wel, omdat er zich onvoorziene omstandigheden hebben voorgedaan.

— Mag ik vragen, welke die omstandigheden zijn?

— Natuurlijk. Voor jou heb ik geen geheimen. Maar vertel eerst eens of alles goed is met die arme Buxton.

— Zo goed als je het maar kunt verlangen. Hij bevindt zich onder de bewaking van een tuinman, die hem voor een volslagen krankzinnige aanziet en ik verzeker je, dat hij hem geen seconde uit het oog verliest.

— Weet Buxton nog altijd niet, waar hij zich bevindt?

— Hij heeft er niet het flauwste vermoeden van. Zoals je weet, hebben wij hem geblinddoekt, toen wij hem ontvoerden en door de auto eerst kris en kras door Londen te laten rijden, hebben wij hem volkomen op een dwaalspoor gebracht aangaande de plek, waar hij zich bevindt.

— Je hebt de arme man toch enige vrijheid gelaten?

— Zeker, zoals je me hadt opgedragen. Overdag mocht hij onder toezicht een flinke wandeling maken en 's nachts sliep hij op de bovenste verdieping van het huis in een kamer, waaruit geen ontsnapping mogelijk was.

— Uitstekend, Charles. Heb je hem toegestaan van tijd tot tijd naar zijn familie te schrijven?

— Ook dat. Het spreekt echter vanzelf, dat ik al zijn brieven eerst las, alvorens ze te posten. Ik had hem dat vooruit gezegd. Hij scheen zich overigens best in zijn lot te kunnen schikken. Hij at smakelijk en hij maakte vaak grapjes met de tuinman. Het enige wat hij ons kwalijk nam, was de omstandigheid, dat wij hem voor 'n krankzinnige hielden.

— O. Hij zal dus wellicht mijn buitenverblijf voor een krankzinnigengeesticht hebben aangezien?

— Dat denkt hij vast. En hij hoopte er op, dat het « misverstand » zoals de oude sukkel het noemde, spoedig uit de weg zou zijn geruimd.

— Nu, dat zal ook binnenkort het geval zijn.

— Maar vertel mij eerst eens, Edward wat toch de reden is, dat je mij een codetelegram zond, waarin je mij opdroeg onmiddellijk terug te keren.

— Luister, Charles, dan zal ik het

je in geuren en kleuren vertellen.

Hierop deelde Raffles aan zijn vriend mede, hoe hij, in de gedaante van Buxton, een gesprek had afgeluisterd tussen de bankier Samuel Silverstone en de uitvinder Leopold Dunmore, welke laatste op zulk een schandelijke wijze bedrogen was, hoe hij tijdens het diner ten huize van de bankier tersluiks een briefje had gelegd naast het bord van de Amerikaanse fabrikant James Backon, hoe hij de geheimzinnige waarschuwing aan de bankier in diens slaapkamer had neergelegd en hoe hij ten slotte getracht had Dunmore voor een arrestatie te behoeden.

— Helaas, kwam ik te laat zo eindigde Raffles zijn verhaal. En ik betreurde dit des te meer daar ik eigenlijk zelf de oorzaak van deze arrestatie ben geweest. Ik heb er dan ook spijt van, dat ik dat briefje aan de bankier geschreven heb, maar nu hij het eenmaal ontvangen heeft, zal ik hem ook dwingen er gevolg aan te geven.

— Je geeft dus je plan op, om de bankier voor enige duizende ponden armer te maken?

— Ik denk er niet aan, antwoordde Raffles kalm. Alleen heb ik mijn plannen gewijzigd. Leopold Dunmore gaat nu voor. Ik stel veel belang in die jonge ingenieur en ik ben er vast van overtuigd, dat hij die belangstelling waard is.

— Kende je hem?

— Niet persoonlijk, maar enkele jaren geleden heb ik over hem horen spreken. Hij is altijd arm geweest en had de grootste moeite zijn studiën te voltooien. Soms zelfs bezat hij niet genoeg geld om het metaal te kopen, waarvan hij zijn modellen moest vervaardigen. Als ik mij niet vergis, betrof de uitvinding, welke Silverstone hem zo goed als ontstolen heeft, een nieuw soort naaimachine, die door een kleine motor in beweging werd gebracht, die aan stroom nauwelijks een cent per uur verbruikte en met enige handgrepen aan de machine bevestigd kon worden. Ik heb niet veel verstand van machinestiksel, maar je kon er een kruissteek mee maken, borduren, sokken stoppen,

en nog meer, kortom een wonder van practisch nut. Dunmore had echter geen geld om die uitvinding zelf te exploiteren en het Noodlot bracht Silverstone op zijn weg, die onmiddellijk inzag, welk groot voordeel hij uit deze prachtige uitvinding kon trekken.

— Dan is die mijnheer Samuel Silverstone dus eigenlijk een schurk? riep Brand uit.

— Ik denk dat deze uitdrukking zelfs nog te zacht is, amice, zei Raffles. En ik verzeker je, dat al 'tgeen ik van hem gehoord heb, mij niet toegeefliker jegens hem heeft gestemd.

— Maar nu weet ik nog altijd niet, waarom je mij zo spoedig hier heb laten komen.

— Dat heb ik gedaan omdat ik nog deze namiddag je hulp nodig heb.

— Waartoe?

— Om Leopold Dunmore te bevrijden.

— Meen je dat in ernst? riep Brand verbaasd uit.

— Waarom zou ik het niet menen? Als mijn geheugen mij niet bedriegt, hebben wij iets dergelijks wel eens meer gedaan.

— Maar midden op de dag, Edward.

— Wat zou dat? Hoe stoutmoediger zulk een plan wordt opgezet, hoe meer kans van slagen het meestal heeft.

Nog hedenavond moet Leopold Dunmore op vrije voeten zijn. Juist te middernacht moeten de tienduizend pond bij de zonnewijzer in de tuin liggen — en wee de bankier, als hij in gebreke blijft.

— En wat gebeurt er dan verder?

— Ik zal Sunmore, zijn vrouw en zijn kinderen dan meteen naar een plek brengen, waar men hen onmogelijk zal kunnen vinden en daar moet hij blijven tot ik hem het geld breng. Een paar dagen later denk ik hem volkomen te hebben gerehabiliteerd.

— Ik ben benieuwd hoe je dat denkt te doen, riep Brand vol bewondering uit.

— Dat zal voor een deel van de omstandigheden, maar voor het grootste gedeelte van onze eigen stoutmoedigheid, en slimheid afhangen.

— Heb je al een plan verzonnen om

Dunmore te bevrijden?

— O, ja. Luister. Voor zover ik weet is hij ondervraagd door de hoofd-commissaris in het gebouw van Scotland Yard. Daar het zo goed als uitgesloten is, dat men genoeg heeft genomen met Dunmore's verklaring, zo staat het voor mij vast, dat men hem in arrest heeft genomen en naar de dichtstbijzijnde gevangenis heeft gebracht.

— Maar dat moet je zeker weten.

— Dat spreekt vanzelf. Daarom zal ik er ook naar informeren.

— En hoe denk je dat te doen?

— Dat zal ik je zeggen. Je weet zeker wel, dat het sedert enige tijd gewoonte is alle arrestanten dadelijk na hun opneming in de gevangenis te laten fotograferen.

— Ja, dat is mij bekend.

— Welnu, ik zal mij uitgeven voor een fotograaf van Scotland Yard, die opdracht heeft de pas binnengebrachte gevangene ten behoeve van de misdadigersalbum te fotograferen.

— Maar men zal je nooit toelaten.

— Toch wel. Als wij in uniform zijn, zal men het ons niet weigeren.

— Maar men zal je naar een schriftelijke machtiging vragen.

— Is het anders niets? vroeg Raffles.

Hij stond op, trad op zijn schrijftafel toe en opende een geheim vak, waaruit hij enige blanco formulieren nam, die hij aan Brand overhandigde.

— Wat zeg je daarvan? vroeg hij glimlachend.

Brand slaakte een kreet van verbazing.

— Dat zijn echte politieformulieren, riep hij uit. Alleen behoeven zij nog slechts ingevuld te worden.

— Nu, dat ze geheel echt zijn, zou ik niet gaarne beweren, hernam Raffles zacht. Ik heb ze namelijk zelf gedrukt op onze kleine zegelpers in het onderaardse laboratorium in het park. Het model had ik, om het maar ineens te zeggen, gestolen. Het bevindt zich onder die formulieren. Kun je het vinden?

Brand begon te zoeken, maar spoedig moest hij de poging opgeven, zo zeer leken alle formulieren op elkander.

— Je gelooft dus wel, dat wij met

behulp van een vier formulieren binnenkomen? ging Raffles voort.

— Dat is te zeggen, zij moeten nog behoorlijk ingevuld worden.

— Wacht dan maar even, riep Raffles uit. Ook daarvoor zullen wij zorgen.

Hij nam een brief uit 't brievenmandje, welke enige tijd geleden door hoofdinspecteur Phileas Baxter aan Lord William Aberdeen was gericht in verband met een openbaar liefdadigheidsfeest.

Raffles zette zich voor zijn schrijftafel, en vulde het formulier in, terwijl hij op waarlijk onververbeterlijke wijze het handschrift van de hoofdinspecteur nabootste.

Brand schudde vol verbazing 't hoofd toen hij het ingevulde formulier doorliep en zei toen:

— Het is onververbeterlijk.

— Het is in ieder geval voldoende hernam Raffles. Ik zou voor geen geld ter wereld een handtekening of een handschrift willen namaken, om daardoor in het bezit van geld te komen, want dat vind ik een zeer onsympathieke bedriegerij. Maar in dit geval is het heel iets anders. Wij moeten nu een onschuldig man bevrijden.

— Maar zou die gemene streek van Silverstone toch niet spoedig aan het licht komen? vroeg Brand aarzelend.

— Reken daar vooral niet op. Het zal misschien maanden duren, alvorens de onschuld van Dunmore is vastgesteld. Neen, hij moet nog heden op vrije voeten.

— Nu, ik hoop dat het je gelukken mag, Edward, maar het ontgaat mij nog steeds, hoe je hem uit de gevangenis denkt weg te krijgen.

— Laat dat maar aan mij over, amico, hernam Raffles glimlachend. Je zult zien dat alles goed afloopt. En kom nu mee, wij moeten ons verkleeden. Het is reeds laat en over een paar uur zou het licht te slecht zijn om daarbij te fotograferen.

De beide vrienden begaven zich naar hun respectieve slaapkamers, veranderden hun gelaat en trokken een uniform van brigadier van politie aan.

Daarop stak Raffles de formulieren

bij zich, haalde zijn tas met het fototoestel en een driepoot voor de dag en riep toen:

— Klaar, Charles?

— Ja, ik ben tot je dienst, riep deze terug.

— Vooruit dan maar.

De beide vrienden verlieten de villa door de kleine tuindeur.

Zodra zij de Cromwellstreet bereikt hadden, riepen zij een taxi aan en lieten zich naar de gevangenis van Scotland Yard brengen.

Zonder een ogenblik te aarzelen toonde Raffles het formulier aan de portier, die er slechts even een blik op wierp en daarop de zware met ijzer beslagen deur opende.

Raffles en Brand bevonden zich nu op een ruime binnenplaats, waarin de veroordeelden iedere dag enige uren in de buitenlucht konden vertoeven.

Ofschoon het tweetal nog door verschillende gangen ging, alvorens zij in de zaal werden toegelaten, waar het achtergrondscherf stond opgesteld, verliep alles toch vrijwel van een leien dakje.

Juist toen Raffles de zwarte doek over zijn hoofd trok voor de scherpstelling op het matglas, kwam er een cipier binnen, die de hoofdcipier, welke steeds in hun onmiddellijke nabijheid was gebleven, mededeelde, dat hij aan de telefoon moest komen. Dat was een onverwacht geluk voor Raffles, die, nadat de hoofdcipier het vertrek verlaten had, direct op Leopold Dunmore toetrad, diens hand greep en op zachte toon zei:

— Wij zijn vrienden. Wij zijn niet degenen, voor wie gij ons aanziet. Wij komen u bevrijden. Volg ons slechts zonder enige tegenstand te bieden en gij zult over een uur in vrijheid zijn.

Brand had verbaasd naar deze woorden geluisterd, want hij kon zich nog in de verste verte niet voorstellen wat zijn vriend van plan was.

Wat Leopold Dunmore betreft, deze was zo verbaasd, dat hij geen woord wist te zeggen.

Op dat ogenblik trad de chef-cipier weer binnen.

— N° 408, hoofdinspecteur Baxter

moet jou hebben. Hij zegt dat de brigadier je zal overbrengen. Je wordt onder-vraagd.

De ogen van de jongeman begonnen zo fel te schitteren, dat hij dadelijk de oogleden neer sloeg, ten einde niet te verraden, hetgeen er in hem omging.

— Kan men mij niet met rust laten? bromde hij. Ik heb alles gezegd, wat ik te zeggen had. Wat wil de hoofdinspecteur nog méér van mij weten?

De chef-cipier antwoordde hier niet op, maar vroeg:

— Klaar met de foto's, brigadier?

— Klaar, mijnheer, antwoordde Raffles, terwijl hij het toestel weer samen-vouwde en in de linnentas wegborg.

— Gij zorgt dus dat deze nieuwe arrestant veilig en wel wordt overgebracht?

— Natuurlijk. Het is op nauwelijks twintig passen afstands. Maar voor alle zekerheid zal ik onze vriend maar boeien, zei hij.

Hij haalde een paar boeien uit zijn zak, die het volgende ogenblik om de polsen van de jonge ingenieur waren geklemd.

Raffles nam de kleine ketting, die aan de boeien bevestigd was, in de rechterhand en beval Brand:

— Neem de tas en het statief en vooruit.

De drie mannen vertrokken, terwijl de cipier tot aan de grote poort meeging, om aan de portier te zeggen dat hij de gevangenisdeur moest openen.

Een paar seconden later stonden de drie mannen op straat.

Voor de gevangenispoort stond een grote zwarte auto geparkeerd, met een chauffeur met een zware zwarte baard achter het stuurwiel.

Raffles trok het portier open, duwde de gevangene naar binnen en nam naast hem plaats.

Brand stapte vliegensvlug op zijn beurt in de auto en nog had hij het portier niet achter zich dicht getrokken, of reeds zette de wagen zich in beweging.

Een flauw lachje speelde om de dunne lippen van de Grote Onbekende.

— Je ziet wel, Charles, dat zo iets

minder moeilijk is, dan het schijnt, zei hij.

— Dat kan je nu achteraf wel zeggen, antwoordde Brand, maar intussen was het toch een geweldig waagstuk.

— Ik erken, dat het enigszins gedurfd was, maar de stoutmoedigen bezitten de wereld zegt het spreekwoord.

Intussen had Raffles de boeien van de jonge Dunmore losgemaakt en in zijn zak laten glijden.

De jongeman had geen oog van zijn bevrijder afgewend en vroeg nu met bevende stem:

— Wie zijt gij, mijnheer, die mij aldus komt bevrijden?

— Wat komt mijn naam er op aan, mijnheer Dunmore? vroeg Raffles kalm. Laat het u voldoende zijn, dat ik belang in u stel — en dat een zekere bankier Samuel Silverstone niet tot mijn vrienden behoort.

— Gij weet dus...?

— Ik weet alles —, of althans zeer veel, mijnheer Dunmore. Ik weet dat gij op een schandelijke wijze bestolen zijt voor een groot kapitaal, en dat men op lafhartige wijze misbruik heeft gemaakt van uw vertrouwen. Ik heb mij nu eenmaal in het hoofd gezet om het onrecht dat u is aangedaan, weer goed te maken. Dat sluit tevens in, dat de man die het u aandeed, er niet zonder kleerscheuren zal afkomen. Dat is echter mijn zaak, waarin gij geen belang zult stellen.

Dunmore had met stijgende verbazing naar deze woorden geluisterd.

Het was hem geheel onverklaarbaar, hoe een vreemdeling er toe kon komen de vriendenhand naar hem uit te strekken en hem op te trekken uit de poel van ellende, waarin hij door toedoen van Silverstone geraakt was.

Onwillekeurig zocht hij de hand van de Grote Onbekende.

— Ik mag naar het schijnt niet naar uw naam vragen, mijnheer. Het zij zo. Ik wil die wens eerbiedigen. Maar gij kunt mij toch niet beletten u mijn enige dankbaarheid te betuigen. Wat zal mijn vrouw, wat zullen mijn kinderen verheugd zijn. En wat die Silverstone betreft, ik kan hem nog vergeven, dat hij mij bestolen heeft, maar dat hij mijn

vrouw heeft doen lijden — daarvoor zal hij boeten.

— Dat zal gebeuren, mijnheer Dunmore, antwoordde Raffles kalm. Ik verzeker u dat hij zijn straf niet zal ontgaan.

— Mag ik vragen waarheen gij mij brengt, mijnheer? vroeg Dunmore, terwijl een verlangende blik in zijn ogen verscheen.

— Kunt gij het niet raden? vroeg Raffles glimlachend.

Nu greep Leopold Dunmore onstuimig de hand van de man die naast hem gezeten was en drukte die met kracht.

— Gij brengt mij zeker naar mijn vrouw. O, hoe kan ik u daarvoor genoeg danken.

Raffles maakte een afwerend gebaar met de hand en keek strak door het portierraam naar buiten.

Binnen een half uur hield de auto, die in zeer snelle vaart gereden had, voor het huis in de Beanstreet stil.

— Nu heb ik u maar één ding te zeggen, mijn waarde heer Dunmore, zei Raffles glimlachend, hoewel zijn toon ernstig was, en dat is, dat gij u niet laat verleiden het blijde weerzien al te zeer te rekken. Het zal u even duidelijk zijn als mij, dat men het bedrog aanstonds zal bemerken en dat de politie-overvalwagen over een half uur opnieuw voor uw deur kan staan. Zeg dus uw vrouw, dat zij onmiddellijk het nodige bijeen pakt en aanstonds met de kinderen en u in deze auto volgt. Beloofst gij mij, dat gij u naar mijn aanwijzingen zult gedragen?

— Ik beloof het u, antwoordde Leopold Dunmore zonder enige aarzeling.

Ook hij onderging de raadselachtige onweerstaanbare invloed die er van de Grote Onbekende uitging.

Hij stapte uit en snelde de trappen op naar zijn woning.

Raffles en Brand wachtten zwijsend en stelden zich het tafereeltje voor, dat zich nu op enige tientallen meters van hen vandaan afspeelde.

— We zijn er nog niet, Charles, zei Raffles ernstig. Het gevaar is nog niet geweken, ik zal niet gerust zijn voor hij uit de voeten is.

Bijna 'n kwartier bleef Dunmore weg.

Toen hij met zijn vrouw en zijn kinderen de trap af kwam, had zijn gelaat reeds een geheel andere uitdrukking gekregen.

Zijn ogen schitterden en zijn wangen vertoonden een lichte blos.

Er was in de auto ruimte in overvloed, om ook mevrouw Dunmore en de beide kleintjes op te nemen en zodra zij waren ingestegen, zette de auto zich weer in beweging.

Mary Dunmore had Raffles een zwijgende maar dankbare blik toegeworpen.

Zij begreep nu ook, dat deze zonderlinge man, die zich pas kort geleden in de gedaante van 'n oude huisknecht aan haar had voorgedaan over een wonderbaarlijke macht moest beschikken.

Zonder zich te verzetten, liet het echtpaar zich door hem leiden.

De auto stopte aan de uiterste noordelijke grens van Londen.

Daar steeg Raffles uit, gevolgd door Brand en wendde zich tot Leopold Dunmore.

— Luister nu goed naar wat ik u ga zeggen, mijnheer Dunmore. Mijn chauffeur heeft opdracht u naar een van mijn landgoederen op ongeveer twee uur rijden van de hoofdstad te brengen. Gij zult daar een geheel gemeubelde villa vinden, waarin mevrouw ook alles zal aantreffen wat zij zal nodig hebben. Mijn chauffeur zal u bedienen. Het is voor u van groot belang, dat gij u zo weinig mogelijk vertoont, hetgeen u te gemakkelijker zal vallen, daar het landgoed zeer afgelegen ligt op enige afstand van een klein gehucht. Eén ding vraag ik u. Gij moet mij beloven, dat gij niet de minste poging zult doen door uitvraging van mijn chauffeur, of van de dorpsbewoners, achter mijn ware identiteit te komen. Ik moet er aan toevoegen, dat u dit toch weinig zou baten, daar mijn chauffeur een man is die zich liever in stukken zou laten hakken, dan het geheim van zijn meester te verraden, en voorts dat ik deze bezitting pas enkele dagen geleden door een makelaar voor mij heb laten kopen.

— Wij beloven het u, mijnheer, antwoordde Mary Dunmore eenvoudig, ter-

wijl zij de Grote Onbekende haar hand toestak.

— Wij beloven het u, mijnheer, antwoordde Leopold Dunmore op zijn beurt.

— Ik denk dat gij daar niet langer dan een volle dag zult behoeven te blijven. Wacht mijn komst af en ik geef u de verzekering dat gij u dit kleine on-

gerief niet zult beklagen. Tot ziens, mevrouw. Tot ziens, mijnheer Dunmore.

Raffles schudde het echtpaar de hand, streelde de beide kinderen vriendelijk over het haar en was het volgende ogenblik met Brand die terzijde was blijven staan, in de vallende schemering verdwenen.

HOOFDSTUK V

DRIE BRIEVEN

Omstreeks een half uur nadat Leopold Dunmore door de gewaande politiefotograaf was weggevoerd, liep Baxter met driftige passen in zijn kantoor heen en weer.

Sullivan, die aan zijn bureau had plaats genomen, glimlachte medelijdend.

Op dat ogenblik ging de telefoon en Baxter nam de hoorn van de haak.

Geen tien seconden later liet hij het toestel met een kreet van woede weer vallen.

— Wat is er aan de hand, mijnheer Baxter? riep Sullivan uit. Wat ziet gij bleek.

— Geen wonder, schreeuwde Baxter, terwijl hij zijn zakdoek te voorschijn haalde en er driftig zijn voorhoofd mede afwreef. Weet gij wat daar zoëven gebeurd moet zijn?

— Nu? vroeg Sullivan op ongeduldige toon, daar hij de breedsprakerigheid van zijn chef maar al te goed kende.

— Dunmore is ontvlucht.

— Wat zegt gij daar? Hoe is dat mogelijk?

— Dat vraag ik mij zelf ook af. Op klaarlichte dag heeft men hem als het ware onder de ogen van de chef-cipier geschaakt. Ik vraag de directeur Dunmore bij mij te zenden en hij antwoordt mij, dat de arrestant immers reeds bij mij moet zijn, daar ik zoëven zelf opgebeld heb.

— Dat is sterk, mompelde Sullivan. Daar moet die driedubbel vermaledijde Raffles de hand in hebben gehad.

— Zijn er geen nadere bijzonderheden?

— Ja, er moeten omstreeks een uur

geleden een paar fotografen gekomen zijn in de uniform van brigadier, die verklaarden een opdracht te hebben de pas aangekomen gevangenen te fotograferen.

— Maar dan moesten ze toch een machtiging tonen? riep Sullivan op wanhopige toon uit.

— Die hebben ze getoond Sullivan, riep Baxter jammerend uit. Alle papieren waren zo goed in orde, als die van u en van mij.

— Daar moet de duivel de hand in hebben, riep Sullivan uit. Of liever gezegd: het is het werk van die duivelse Raffles.

— Zoudt gij denken, Sullivan? Maar hoe dan ook, wij moeten hem terug hebben. Wij moeten hem tot iedere prijs terug hebben.

Sullivan wierp de hoofdinspecteur een spottende blik toe.

— Dat ben ik volmaakt met u eens, mijnheer Baxter, zei hij. Het is maar de vraag hoe wij dat moeten doen, want wie zich eenmaal in de handen van John Raffles bevindt, hetzij als vriend, hetzij als vijand, die krijgt men er niet zo spoedig weer uit.

Baxter liep naar de telefoon, belde Samuel Silverstone op en stelde de bankier met de ontvluchting van de uitvinder in kennis.

— Wat zei mijnheer Silverstone? vroeg Sullivan, nadat Baxter het toestel weer op de haak had gehangen.

— Hij zei niet veel, maar wel hard, Sullivan. Inderdaad, een zware vloek was het enige geweest, waarmee Silverstone de mededeling van de hoofdinspecteur

specteur in ontvangst had genomen.

Met een woedend gebaar had hij het toestel weer opgehangen en begon hij zijn kantoor op en neer te lopen.

Even daarna liep hij driftig het vertrek uit, om zijn hart bij zijn vrouw uit te storten.

Hij liep de twee trappen op die naar haar boudoir leidden en trad binnen, daar hij op zijn kloppen geen antwoord kreeg.

Silverstone bleef midden in het vertrek staan en wilde zich met een paar in zich zelf gebromde woorden weer verwijderen, toen zijn oog plotseling op het kleine, notenhouten bureautje van zijn vrouw viel, dat dicht bij het raam stond.

De laden waren blijkbaar alle gesloten, maar op een daarvan stak een fijn verguld sleuteltje.

Blijkbaar had de vrouw des huizes het in de haast vergeten in haar tasje te steken.

Als door een magneet aangetrokken sloop de bankier langzaam naar het bureautje toe.

Silverstone scheen een ogenblik in bespraak te staan.

Toen opende hij een tussendeur die op het slaapvertrek van zijn vrouw uitkwam, en overtuigde zich dat ook dit geheel verlaten was, evenals een kleine ontvangstsalon aan de andere zijde van de gang.

Daarna keerde hij weer naar het boudoir van zijn vrouw terug.

Hij stak een sidderende hand naar het sleuteltje uit en trok deze aanstonds weer terug.

Maar ineens scheen hij een vast besluit te nemen.

Met een enkele beweging draaide hij het sleuteltje om en trok de lade naar zich toe.

Zij bevatte slechts een fraai bewerkte waaier en een pakje brieven.

Een schok voer door het lichaam van de bankier.

Hij wist dat deze waaier een geschenk was van Lord Alex Cunningham, die hij Lucy Silverstone ter gelegenheid van een verloren philipine had geschonken.

Hij strekte de hand naar het pakje

brieven uit en wilde het lint waarmee het dicht gebonden was, ruw lostrekken.

Toen bedacht hij zich en nam slechts de losse brief uit de lade.

Hij bekeek het dagstempel op de postzegel en zag, dat de brief enige dagen te voren was verzonden.

Silverstone bedacht zich nog even, toen trok hij de brief uit de enveloppe en begon te lezen.

Naarmate hij las sperden zijn ogen zich verder open en begonnen zijn handen sterker te trillen.

De letters van de noodlottige brief, naar welks handtekening hij niet eens behoefde te zien, om te weten dat hij door Lord Cunningham verzonden was, dansten voor zijn ogen.

Nadat hij de eerste bladzijde beëindigd had, balde hij de rechterhand tot een vuist en liet die met geweld op het sierlijke bureautje neerdalen, zodat een kleine vaas bloemen die er op stond, omkantelde en op de vloer in scherven viel.

Maar daarop lette Silverstone zelfs niet.

Hij wiste zijn voorhoofd af en begon met koortsachtige haast de tweede bladzijde te lezen, doch nauwelijks was hij daarmee begonnen of hij hield op en luisterde.

Onder aan de trap lieten zich lichte voetstappen horen, die snel naderden, ook hoorde hij de stem van zijn vrouw, afgewisseld met die van een harer vriendinnen die hij wel kende.

Snel stak Silverstone de brief weer in de enveloppe en legde hem weer op zijn plaats.

Hij schoof de lade dicht, draaide het sleuteltje om en snelde naar het raam, waar hij zich verborg in de vensternis achter een van de zware gordijnen.

Hij hoorde hoe de voetstappen de deur van het boudoir voorbijgingen en zich naar de kleine ontvangsalon verwijderden.

Er werd een deur geopend en daarna weer gesloten en toen was het weer stil.

Silverstone verliet snel zijn schuilplaats.

Hij liep vlug de trap af, zorg dragende zo weinig mogelijk geroept te wa-

ken en begaf zich weer naar zijn privé-kantoor.

Zijn procuratiehouder keek hem vol verbazing en met ongerustheid aan.

Het gelaat van de bankier was onherkenbaar vertrokken en van een valse kleur, terwijl zijn ogen gloeiden als die van een tijger.

Silverstone ging aan zijn lessenaar zitten en begon de binnengekomen post na te zien.

Plotseling bleef hij als uit steen gehouwen zitten, met een brief in de onbeweeglijk opgeheven rechterhand.

Silverstone stond op, en verliet met haastige schreden het vertrek.

Hij liep naar zijn rookkamer, die zich aan het andere eind van de gang bevond, liet zich in een fauteuil vallen, haalde de brief uit zijn zak en bekeek de enveloppe.

Het adres was met een schrijfmachine geschreven en in de rechterbovenhoek bevond zich een hoofdletter R, eveneens in machineschrift.

Hij scheurde de enveloppe rap open en las de volgende woorden:

« Ik herhaal het u reeds gegeven bevel.

Hedenacht om klokslag twaalf uur, moeten er tien duizend pond in contanten aan de voet van de zonnwijzer in uw tuin liggen. Vrees voor de gevolgen, indien gij dit bevel in de wind slaat.

John Raffles.»

De bankier liet de brief uit zijn handen vallen en mompelde:

— Alweer.

— En toch zullen wij eens zien wie de sterkste is, mijnheer Dunmore mompelde hij. Gij zijt op vrije voeten, door een mij onbekende macht, misschien wel met behulp van die vervloekte Raffles zelf. En nu denk je zeker dat ik voor je buigen moet.

Silverstone stiet een verachtelijk lachje uit en vervolgde:

— Ik zal er nu eens niet de politie bijhalen. Ik zal mijn eigen rechter zijn. Je waagt het op mijn grond door te dringen? Welnu, dan zal ik je neerschieten als een hond.

Silverstone snelde naar een kleine kast van fraai gesneden notenhout,

opende deze en nam er een klein lederen kistje uit, dat hij voor zich op tafel zette.

Hij sloeg het deksel open nam er een grote duelleerpistool uit, die hij zorgvuldig laadde en in zijn zak liet glijden.

— En wat u betreft, Lord Alex Cunningham, aldus ging hij voort, een revolverkogel zou voor jou te goed zijn. Voor jou heb ik iets anders in petto. Je weet niet, dat Samuel Silverstone een aantal mooie nieuwe wisseltjes van je in bezit heeft, geprotesteerde wissels, ter waarde van een kwart miljoentje, Alexandertje. Ja, ja, zo gaat het als men een weinig te lichtzinnig leeft, mylord.

De bankier wreef de vette handen over elkaar en grinnikte zacht voor zich heen.

— Eerst het bankroet, de schande en de armoede, Alexandertje. En dan mag je je zelf de kogel geven.

Hij verliet het vertrek en ging de trap op, die naar de tweede verdieping voerde.

Op het portaal kwam hij zijn vrouw tegen die juist haar vriendin uitgeleide wilde doen.

Lucy was bleek en keek haar man met grote, starende ogen aan.

Maar Silverstone kon goed luichelen en deed alsof hij niets zag.

De vriendin schoof hem voorbij, zonder veel notitie van hem te nemen, en begon de trap af te dalen.

Silverstone wilde haar volgen, toen Lucy hem bij de mouw greep en op zachte, bevelende toon vroeg:

— Ben je wellicht in mijn houdoir geweest, Samuel?

— Ik? vroeg de bankier met geveinsde verwondering. Wat zou ik in 's hemelsnaam in je houdoir moeten uitvoeren?

— Er is een fraaie Sèvresvaas van mijn bureautje gevallen en ik kan mij niet begrijpen hoe dat gebeurd kan zijn.

— Wel, daar ligt zoveel verwonderlijks niet in, zei Silverstone, terwijl hij aandachtig zijn nagels bekeek, om de vlamme gloed in zijn ogen niet te verraden. Een van de honden kan die vaas er wel hebben afgegooid.

— De deur was dicht.

— Je kamenier?

— Ik heb het mijn kamenier gevraagd en deze verzekerde mij, dat zij geen voet in het boudoir heeft gezet nadat wij er samen zijn uitgegaan.

— Dat kan zij wel gezegd hebben.

— Neen, Silverstone, zo iets doet Cecile niet. Ik zou het onmiddellijk aan haar gezien hebben, als zij inderdaad de vaas had gebroken.

De bankier haalde enigszins ongeduldig de schouders op.

— Dan heb je zelf de vaas misschien zover naar de rand geschoven, dat zij er door het dreunen van het autoverkeer is afgekanteld, zei hij.

De beide echtgenoten stonden nu vlak voor elkaar.

Lucy, bijna een hoofd groter dan haar man, keek op hem neer met een besluiteloze blik in haar mooie ogen, terwijl zij de vingers zenuwachtig over elkaar streek.

Wel een halve minuut lang spraken geen van beiden een woord.

Toen ging Lucy haar echtgenoot snel voorbij en ijlde de trap af.

Silverstone volgde haar langzaam.

Hij begaf zich weer naar de spreekkamer, die dicht bij de vestibule was gelegen.

Een half uur bleef hij bij de deur, die hij half had geopend, op wacht zitten met het geduld van een kat, die een muizenval bewaakt.

Ineens stond hij op en trad op een van de bedienden toe, die juist het huis wilde verlaten.

Silverstone greep de man bij de arm en fluisterde hem op bevelende toon toe:

— Het briefje dat je moet wegbrengen.

De verbouwereerde bediende stak de hand in de zak en voor hij zelf goed wist wat hij deed, had hij het de bankier overhandigd.

Deze maakte een handbeweging naar de buitendeur en zei:

— Ga nu maar de deur uit en blijf een paar uren weg.

De bediende gehoorzaamde gedwee want hij had al te veel geraden en gezien van de toestanden in dit huis om zich veel te bekommeren over de han-

delingen van het echtpaar.

Silverstone, die het briefje in zijn zak had laten glijden, wachtte tot de bediende het huis verlaten had, snelde toen naar de rooksalon en sloot de deur.

Hij haalde de brief uit zijn zak, rukte de enveloppe stuk en verslond de weinige woorden die het briefje bevatte en die aldus luidden:

« Liefeling,

Kom niet. Er dreigt gevaar. Ik zal je opheldering geven op het bal van de Lord Mayor.

Je ongeruste en liefhebbende Lucy. »

Silverstone liet de brief in zijn zak glijden, en liet weer hetzelfde grinnikende lachje horen, toen hij de deur opende en zich naar zijn kantoor begaf.

— Zeg eens, Hill, zo wendde hij zich tot zijn procuratiehouder, 't is toch wel zeker dat wij voor een hoog bedrag aan wissels op Lord Cunningham in handen hebben?

— Ja, zeker, antwoordde Hill enigszins verbaasd over deze onverwachte vraag. En ik zou u raden maar gauw te trachten ze te verdisconteren, voor het te laat is. Want ik geloof niet, dat de handtekening van Lord Cunningham veel meer dan een paar honderd pond waard is.

— Zou je denken? vroeg Silverstone, terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

Een ogenblik was zijn eigenbelang in strijd met zijn haat en zijn jalouzie.

Maar toen bedacht hij dat de bezittingen van de Graaf in ieder geval wel zoveel zouden opbrengen, dat een groot gedeelte van de wissels daarmee zou kunnen worden voldaan.

— Hoeveel is het ongeveer? vroeg hij.

De procuratiehouder sloeg een register op en zei:

— Ruim zes en twintig duizend pond.

— Dat is veel. Dat is heel veel riep Silverstone uit. Dat kan hij onmogelijk betalen, nietwaar?

— Dat kan hij zeker niet, antwoordde Hill, hoe langer hoe meer verbaasd over de toon en het uiterlijk van de bankier.

— Hoeveel zouden zijn bezittingen zo ongeveer waard zijn?

— Op het ogenblik zeker niet meer dan vijf en twintig duizend pond. U

moet bedenken, dat de koper op een mislukte oogst moet rekenen. Maar in juli of augustus zal het landgoed misschien wel het dubbele waard zijn, als alles meeloopt.

Een uitdrukking van duivelse vreugde gleed over het gelaat van Silverstone.

— Dan moet ik nu ook aan het werk, riep hij uit. Als wij dus de wissels op dit ogenblik laten aanbieden is Lord Cunningham ongeveer tot bedelstaf gebracht, nietwaar?

— Als u het zou doorzetten, natuurlijk, riep Hill uit. Maar dat bent u toch zeker niet voornemens? Denk om de risico. Het landgoed kan wel veel minder dan vijf en twintig duizend pond opbrengen.

— Ik dank je voor je raad, zei Silverstone op ruwe toon, maar ik wens er geen gebruik van te maken.

De procuratiehouder haalde de schouders op en antwoordde niet.

— Wanneer moet het gebeuren?

— Laat eens zien, zei Silverstone langzaam.

Toen riep hij plotseling uit:

— Weet je ook wanneer het grote bal van de Lord Mayor plaats vindt? Hill?

— Ja zeker. Dat is aanstaande vrijdag.

— Over vier dagen dus? O kay. Welnu, ik sta er op dat Lord Cunningham de mededeling van de verdiscontering der wissels tijdens dat bal ontvangt.

— Wat is dat voor een dwaasheid, Mister Silverstone? riep Hill verwonderd uit. Hoe weet u dat Lord Cunningham dat bal zal bezoeken?

— Ik weet het. Laat je dat voldoende zijn, antwoordde Silverstone kortaf.

— U moet het zelf weten, hernam de procuratiehouder op koude toon. Als u naderhand maar niet zegt, dat ik het u niet heb ontraden. U zult zien dat het een verliespost voor de bank wordt.

— Dat valt nog te bezien, zei Silverstone op eigenaardige toon.

HOOFDSTUK VI MIDDERNACHT

Het was diezelfde avond omstreeks elf uur.

Silverstone kwam van zijn Club terug, hij gaf zijn jas en hoed aan de bedienende, die hem wachtte en zei:

— Je kunt nu wel naar bed gaan, John. Is mevrouw thuis?

— Ja, mijnheer, mevrouw heeft zich geloof ik, al ter ruste begeven. De kamener is tenminste ook reeds naar haar kamer gegaan.

— Goed. Dank je.

Silverstone ging zijn kantoor binnen, drukte de schakelaar van het elektrische licht neer en begon de brieven van de laatste bestelling vluchtig in te zien.

Hij had ze bijna allen doorlopen, toen hij ten derde male een brief met het noodlottige teken in de rechterbovenhoek in de handen kreeg.

Hij opende het couvert driftig en las:
« Hedennacht om twaalf uur. »

— Ja, ja, bromde Silverstone. Wees maar niet bang dat ik het vergeten zal. Je zult ervaren wat het wil zeggen Samuel Silverstone te tarten.

De bankier begaf zich, na een klein souper in de eetzaal te hebben gebruikt, naar zijn slaapkamer, waar hij snel zijn avondkleding verwisselde tegen een gemakkelijk zittend huisjasje.

De pistool liet hij in een van de wijde zakken glijden.

De pendule sloeg juist half twaalf.

Silverstone trad op een klein bureau toe, nam een grote, gele enveloppe uit een standaard, vouwde een oude krant op, en sloot deze in het couvert.

Daarop sloop hij de trappen af van 't reeds geheel stille huis.

In de vestibule gekomen, sloeg hij een brede zijgang in, tot hij een deur bereikte, die naar het kleine park voerde, dat zich achter het huis uitstrekte.

In het midden van dat park was het grasperk, in het midden waarvan een zonnewijzer was geplaatst.

In een straal van ruim vijftien meter bevond zich geen enkele hoge boom in de nabijheid van de zonnewijzer, zodat er een vrij uitzicht was.

Silverstone trachtte met zijn blik de duisternis van het park te doorboren, maar hij kon niets zien.

Toen liep hij snel naar de zonnewijzer en legde de brief, die hij zoëven geprepareerd had, op het bovenvlak van het granieten voetstuk, waarop de zonnewijzer stond.

Juist op dat ogenblik liet de naburige kerkklok een galmende slag horen.

Het was kwart voor twaalf.

Silverstone wierp in het teruggaan naar de tuindeur een blik naar het venster van 't slaapvertrek van zijn vrouw.

Een ogenblik meende hij het gordijn te zien bewegen, maar dadelijk daarop meende hij zich vergist te hebben.

Hij ging bij de tuindeur gekomen, niet naar binnen, maar verschool zich achter een dikke boom, die hem geheel aan het gezicht onttrok en die zich op ongeveer vijf meters afstand van het grasperk bevond.

Toen stak hij zijn hand in de zak, haalde de duelleerpistool te voorschijn en vergewiste er zich van dat het wapen schietvaardig was.

Een ogenblik was het doodstil.

Toen kwam het hem voor alsof hij zachte voetstappen over het grind van het pad hoorde.

Hij greep de kolf van zijn pistool met vaste hand beet en tuurde in de duisternis.

Midden op 't pad kwam een man aanlopen, een man in een lange mantel gehuld en met een grote flambard op zijn hoofd.

Toen deze gedaante naderbij kwam zag Silverstone tot zijn verbazing, dat hij een kleine ladder in de hand droeg.

Vlak voor het grasperk bleef de gedaante staan, legde de ladder neer en bracht twee vingers van de rechterhand aan de mond.

Het volgende ogenblik klonk het zoet

gefluit van een nachtegaal door de stilte.

Toen was het of er zacht een raam werd opengeschoven.

De man had de ladder weer opgenomen en kwam nu met snelle schreden het grasperk op.

Plotseling scheen hij de brief op de zonnewijzer te zien liggen.

Hij liet de ladder op het grasveld vallen en op hetzelfde ogenblik kraakte er een schot, onmiddellijk gevolgd door een snijdende gil.

De man bij de zonnewijzer viel met een doffe snik, met het gelaat voorover in het vochtige gras.

Silverstone snelde op hem toe, maar had daarbij het duidelijk gevoel, dat er een andere man rende over het tuinpad, in de richting van het hek.

De bankier knielde met knikkende knieën bij de gevallen neer.

Hij wentelde de getroffene op de rug en legde de hand op diens borst.

Met een kreet van afgrijzen trok hij die hand weer terug; zij voelde kleverige aan.

Silverstone boog zich over het gelaat van de gevallen en slaakte een doorringende kreet.

De man die hij zoëven had neergeschoten, was Lord Alex Cunningham.

Alex Loyd, de earl of Cunningham was gevallen op de plek waar Samuel Silverstone Leopold Dunmore dacht te doden.

Een noodlottig toeval had gewild, dat de bankier de minnaar van zijn vrouw van het leven beroofd had.

Maar wie was dan de man geweest, die zoëven in de duisternis langs het tuinpad was gevluht.

Samuel Silverstone sprong op, en voelde dat zijn knieën onder hem kniksten en dat koud zweet zijn gelaat bedekte.

Toen wierp hij nogmaals, als door een onweerstaanbare macht gedwongen, een blik op het venster van de slaapkamer zijner vrouw.

De gordijnen waren nu geheel opengetrokken en een brede lichtbundel scheen over het grasperk.

Achter het raam, met de beide handen op het kozijn geleund, stond Lucy

Silverstone, die in haar sneeuw witte nachtjapon er uit zag als een spookverschijning.

Onbeweeglijk staarde zij in de tuin, naar de plek waar het dode lichaam lag.

Wat Samuel Silverstone betref, hij was niet in staat een voet te verzetten.

Langzamerhand begon de waarheid zich aan hem op te dringen en een gevoel van voldane wraakzucht begon zich van hem meester te maken.

Hij zag nu de ware toedracht van de zaak in.

De man, die zoëven was weggerend, was Leopold Dunmore.

Er bleef in het hart van de bankier echter enige ongerustheid over omtrent de vraag, hoe hij zich het best van 't dode lichaam zou ontdoen. Ook vroeg hij zich af of het misschien het beste zou zijn, het te doen voorkomen, dat hij uit noodweer gehandeld had, en meende op een indringer te schieten.

Als Silverstone dit bleef volhouden, meende hij wel, dat men hem vrijuit zou laten gaan.

Hij begon zich reeds wat geruster te voelen en wilde 't huis weer binnengaan om de politie op te bellen.

Hij trad op de deur toe, toen hij plotseling verschrinkt terug week.

Op de drempel van de deur stond een gedaante, die een brandende kaarslantaarn in de hand hield.

— Wie is daar? vroeg Samuel Silverstone op doffe toon.

— Ik ben het, mijnheer, klonk een zachte, hese stem.

— Buxton, riep Silverstone in de uiterste verbazing uit. Hoe kom jij hier en slechts half gekleed?

— Dat is niet zo verwonderlijk, mijnheer, antwoordde de oude bediende op zachte toon.

Ik was al terug voor gij van de Club waart thuisgekomen en de butler zei mij, dat ik maar gauw naar bed moest gaan,

omdat ik er nog niet erg goed uitzag.

— Maar hoe kom je dan nu hier?

— Wel mijnheer, ik was nog nauwelijks in slaap, toen ik meende een schot te horen vallen. Gij weet, dat mijn kamertje dicht aan de tuin grenst. Ik heb mij onmiddellijk zo goed mogelijk aangekleed, om te zien wat er gaande was.

Samuel Silverstone bromde enige onverstanebare woorden.

— Er is u toch geen ongeluk overkomen, mijnheer? vroeg de oude bediende op angstige toon.

— Ja Buxton, er is mij zeker 'n groot ongeluk overkomen, antwoordde Silverstone kortaf. Ik hoorde een verdacht geluid in de tuin, en ben naar mijn kamer gegaan, heb mijn pistool gehaald en heb deze afgeschoten op een man, die een ladder droeg en die ik voor een inbreker aanzag. Kijk, daar ligt hij. Ken je hem?

Buxton deed aarzelend enige schreden naar voren, en hield de lantaarn omhoog, zodat het grasperk tamelijk helder verlicht werd.

Buxton bukte zich over het lichaam en schudde het grijze hoofd.

— Het noodlot, mompelde hij op zachte toon.

Daarop wendde hij zich tot de bankier en zei fluisterend:

— Ik geloof dat het Lord Cunningham is, mijnheer Silverstone.

Silverstone zweeg even voor hij vroeg, terwijl hij de bediende onderzoekend aankeek:

— Het was noodweer, Buxton, daarvoor kan de justitie mij toch niet straffen?

— Neen, mijnheer Silverstone. Daarvoor zal de justitie u zeker niet kunnen straffen, antwoordde Buxton. Er klonk echter een zo eigenaardige toon in diens stem, dat Silverstone het hoofd ophief en hem achterdochtig aankeek.

HOOFDSTUK VII

DE BOETEDOENING VAN DE BANKIER

Brommend ging Silverstone de oude bediende voorbij.

— Begeeft gij u niet weer ter ruste, mijnheer? vroeg Buxton onderdanig.

— Het zou mij weinig helpen of ik nu naar bed ging, bromde de bankier. Ik zou, geloof ik, toch niet kunnen slapen. Ik ga naar mijn rookkamer. Breng mij daar een whisky soda.

Buxton boog en ging na zijn meester het huis binnen, terwijl hij de tuindeur zorgvuldig sloot.

Boven in het huis liet zich geen gehuil horen, maar toen Buxton nauwkeurig toelisterde, kwam het hem voor alsof er in de slaapkamer van Mevrouw Silverstone onafgebroken heen en weer werd gelopen.

Buxton schudde het hoofd.

Hij scheen te begrijpen, wat er in het gemoed van zijn jonge meesteres omging.

Samuel Silverstone was intussen recht door naar de rookkamer gelopen, terwijl Buxton naar zijn kamertje was gegaan, waar hij een livreirok had aangeschoten.

Op de zolderverdieping was alles rustig.

Snel daalde Buxton de trappen weer af, ging de kleine eetzaal binnen en maakte daar een whisky-soda voor zijn meester klaar.

Terwijl hij dit deed hoorde hij de voetstappen boven zijn hoofd thans veel duidelijker.

Buxton schudde 't hoofd, en nam het blad met het gevulde glas in de hand, daalde nog een trap af, totdat hij de benedenste verdieping had bereikt, waar zich de rookkamer bevond.

Daar zat Samuel Silverstone in gedachten verdiept, voor de kleine schrijftafel bij de beide ramen.

Hij had de bureaulamp, die op deze tafel stond ontstoken.

Slechts door deze lamp werd het grote vertrek verlicht.

Buxton trad binnen en zette het blad op een rooktafeltje neer.

Silverstone wendde het hoofd om en zei:

— Geef maar hier.

Buxton zette het glas naast zijn meester op het blad van de schrijftafel en bleef toen stil achter hem staan.

— Hebt gij nog iets te bevelen, mijnheer? vroeg hij op zijn gewone zachte, enigszins hese toon.

— Ja. Je moet hier bij me blijven tot ik naar mijn slaapkamer ga. Ik kan nog niet alleen zijn. Misschien knap ik door dit glas whisky wat op. Ga daarginds zitten.

Hij wees over zijn schouder naar een stoel, waarop Buxton plaats nam.

Als Silverstone niet met zijn rug naar hem had toegezeten, zou hij een eigenaardige glimlach om de dunne lippen van de bediende hebben zien spelen.

Traag kropen de minuten voorbij.

Samuel Silverstone had een sigaar opgestoken en rookte met nerveuze trekken, terwijl hij van tijd tot tijd een slokje van zijn grog nam.

Niets verstoorde de stilte van het vertrek dan het tikken van de pendule op de schoorsteenmantel.

Zo verliep er bijna een half uur.

Toen werd plotseling zijn naam in het stille vertrek gehoord:

— Samuel Silverstone.

De bankier legde langzaam zijn sigaar op het asbakje en wendde even langzaam het hoofd om.

— Samuel Silverstone! klonk het ten tweede male.

Silverstone had zich nu geheel omgewend en keek met open mond en strakke verwilderde ogen de oude bediende aan.

Deze man hield in de rechterhand een revolver opgeheven, waarvan de glanzende loop met dodelijke nauwkeurigheid in de richting van het voorhoofd van de bankier wees.

Silverstone wreef zich met de rug van zijn rechterhand even over het voorhoofd, alsof hij twijfelde aan hetgeen zijn ogen zagen.

Hij had niets gehoord, dat leek op het openen en sluiten van de deur, het was voortdurend doodstil in het vertrek geweest, en toch zat daar op de plaats van zijn oude bediende een vreemdeling, die hij nooit had gezien.

In het zwakke licht schitterden de ogen van die vreemdeling op merkwaardige wijze.

Silverstone wilde opstaan, maar de stem klonk opnieuw:

— Blijf zitten, Samuel Silverstone, en verroer u niet, als gij niet wilt, dat ik u op staande voet naar de plek zend, waar gij reeds lang thuis behoort.

Silverstone bleef zo stil als een standbeeld op zijn plaats zitten.

Nu stond de Grote Onbekende langzaam op en trad op de bankier toe.

— Wie zijt gij en wat wilt gij? vroeg Silverstone op hese toon. Waar is Buxton?

— Maak u over hem niet bezorgd. Hij is hier ver vandaan. De man die u gedurende ruim een week bediend heeft, was ik.

— En wie zijt gij?

— Ik ben John Raffles.

Samuel Silverstone kromp in elkaar, alsof hij een zweeps slag had gekregen.

Raffles deed snel een paar stappen naar de schrijftafel, nam 'n blad papier, bedrukt met de firmanaam van de bankier uit een standaard en legde het op het vloieblad.

Daarop nam hij een vulpen uit de pennebak en gaf haar Samuel Silverstone in de aarzelende rechterhand.

Dit alles gebeurde terwijl de glanzende revolverloop onafgebroken met dreigende nauwkeurigheid op het voorhoofd van de bankier gericht bleef.

— Schrijf nu hetgeen ik dicteren zal, beval Raffles.

De hand met de pen erin daalde op het papier neer, maar de stekende zwarte ogen wendden zich niet van het gelaat van de Grote Onbekende af.

— Als ik weiger te schrijven wat gij mij beveelt? klonk het nu nauwelijks

hoorbaar van Silverstone's lippen.

— Dan zal ik het woord aan mijn revolver laten, Samuel Silverstone.

Denk er om, dat het ernst is. Ik ken de inrichting van uw huis. Gij zult nu wel begrijpen, met welk doel ik mij van de persoon van uw trouwe bediende heb meester gemaakt en zijn plaats heb ingenomen. Ik heb van de meeste sloten wasafdrukken en daarnaar sleutels gemaakt. Ik weet het cijfer van uw brandkastslot, dat ik door middel van een kleine spiegel heb ontdekt. Ik zou niet de minste moeite hebben met het openen van uw schrijftafel. Kortom alles was gereed om mijn slag te slaan, toen er zich een voorval voordeed, waarop ik niet gerekend had.

De Grote Onbekende vestigde zijn grijze doordringende ogen op het bleke, verschrikte gelaat van de bankier en vervolgde:

— Gij herinnert u toch zeker wel het gesprek, dat gij met Leopold Dunmore gevoerd hebt? Met de jonge ingenieur, die gij zo schandelijk behandeld hebt? Ik was in de gang, in de gedaante van Buxton, en ik heb woord voor woord dat gesprek gehoord. Welnu, dat gesprek bracht enige wijziging in mijn plannen. Of ik ze later nog ten uitvoer zal leggen? Dat zal gans van mijn stemming afhangen. Want gij zoudt niet aan mijn grijpende hand ontkomen, ook al zoudt gij u door tien agenten van politie laten beschermen.

Gij begrijpt nu zeker wel waar ik heen wil?

Samuel Silverstone antwoordde niet, maar de uitdrukking van zijn gelaat sprak boekdelen.

— Neem dan de pen op en schrijf, beval Raffles op korte en bevelende toon.

De pen rustte op het papier.

Toen klonk de heldere stem van Raffles:

Ik Samuel Silverstone, bankier te Londen, verklaar en bevestig hierbij, dat ik gekocht en overgenomen heb een uitvinding van de ingenieur Leopold Dunmore, te Southampton, betreffende een door een electro-motor in beweging gebrachte naaimachine, welke uitvinding

ik van dat ogenblik af aan tot mijn eigen voordeel heb geëxploiteerd. Ik verklaar hierbij, dat deze uitvinding alleen en uitsluitend te danken is aan het vernuft van Leopold Dunmore.

Door deze verklaar ik hem te zullen betalen de som van tienduizend pond sterling, die hem van rechtswege toekomen, ten einde zijn studiën voort te zetten. Tevens verbind ik mij hem per maand een bedrag van veertig procent uit te betalen van de winst, welke ik met zijn uitvinding zal maken.

— Nu uw handtekening en de datum, beval Raffles.

De brief was gereed.

Raffles, die over de schouder van de bankier had medegelezen, vouwde de brief op en legde deze voor zich op het tafelblad neer.

— Nu de tienduizend pond, als ik u verzoeken mag, zei hij kalm.

— Ik heb zo'n groot bedrag niet in mijn zak jammerde Silverstone.

— Dat weet ik, hernam Raffles kalm. Het geld bevindt zich in een brandkast in uw privé-kantoor, in een klein kistje van palissanderhout op de bovenste plank. Gij ziet, dat ik op de hoogte ben. Ga mij voor, Silverstone ik zal volgen. En bij de minste poging tot ontvluchten schiet ik je neer als een hond, bedenk dat.

Toen begon een zonderlinge tocht.

Silverstone liep 't vertrek door, opende de deur, stak de gang in haar gehele lengte over, haalde een sleutel uit zijn zak, opende daarmee een tweede deur en trad zijn privé-kantoor binnen.

Hij draaide het elektrische licht op en wierp een vlugge blik naar de ramen.

Raffles had die blik gevolgd.

Silverstone haalde opnieuw zijn sleutelbos te voorschijn, opende de brandkast, nam er het bewuste kistje uit en telde tienduizend pond sterling in bankbiljetten uit.

Het waren er honderd van honderd pond.

Raffles stak glimlachend de hand uit en greep de biljetten.

Hij keek de nummers na, vergeleek die met een papiertje, dat hij uit zijn zak haalde en schoof zeventien van de

biljetten terug.

— Daarvan hebt gij de nummers opgetekend, zei hij, nog met dezelfde koele beleefdheid. Ja, mijnheer Silverstone, als gij de Grote Onbekende een week lang in uw huis gehad hebt, dan zijn daarin voor hem geen geheimen meer; wees zo goed mij zeventien andere bankbiljetten te geven.

Silverstone beet zich op de lippen.

Hij verwisselde echter de biljetten en Raffles stak het pakje kalm in zijn binnenzak.

Toen klonk het bedaard van zijn lippen:

— En nu de tienduizend pond commissie voor mij zelf, als ik u verzoeken mag.

Was Samuel Silverstone aanvankelijk bleek geweest, nu werd hij eerder groen.

Hij stiet een doffe kreet uit en zei:

— Schurk. Je wilt mij dus helemaal plunderen?

— Ik meen duidelijk gesproken te hebben, mijnheer Silverstone, hernam Raffles koel. Wees zo goed u wat te haasten, want ik moet beslist een trein halen, die over een uur vertrekt.

Weer ging de revolver in de hoogte.

De bankier begreep wel, dat hij zich naar de zwiigende bevelen van dit wapen had te schikken.

Het volgende ogenblik bevond een tweede pakje bankbiljetten zich bij het eerste in de binnenzak van de jas van de Grote Onbekende.

Toen Raffles de biljetten snel deed verdwijnen kon de bankier zien, hoe de livree van zijn gewaande bediende eenvoudig binnenste buiten was aangetrokken.

— En nu maar weer naar de rookkamer, mijnheer Silverstone, zei Raffles met voorgewende hoffelijkheid. Wees zo goed mij voor te gaan. Ik ben hier om zo te zeggen thuis.

Schoorvoetend verliet Silverstone het vertrek.

Plotseling stak hij de hand in de zak en toen zij er weer uit kwam was zij met een revolver gewapend.

Maar Raffles scheen wel met een zedige zintuig begaafd te zijn, want ofschoon hij half met de rug naar de bankier

kier toestond, voelde hij als bij ingeving het gevaar, dat hem dreigde.

Zonder zelfs om te kijken, bukte hij zich bliksemsnel.

Het was geen ogenblik te laat.

Een schot knalde en een revolverkogel drong met een droog geluid in de stenen muur.

Het volgende ogenblik had Raffles een stoel gegrepen en deze tussen de benen van de bankier geworpen.

Silverstone wankelde, zwaaide met de armen door de lucht om zijn evenwicht te bewaren en voelde op hetzelfde ogenblik zijn rechterpols als in een ijzeren schroef gevat.

De revolver werd hem ontworpen en gleed in de zijzak van Raffles' jas.

— Ik had zo iets moeten voorzien, zei de Grote Onbekende bedaard. 't Schijnt wel, dat ik nooit wijzer zal worden. Vroeg of laat zal mij die onvoorzichtigheid nog opbreken.

Op dit ogenblik lieten zich snel naderende, zachte voetstappen horen.

De beide mannen keken verwonderd naar de deur, deze werd geopend en Mevrouw Lucy Silverstone trad binnen.

Zij bleef doodstil op de drempel staan en keek beurtelings van de een naar de ander.

Raffles was de eerste, die het woord nam.

— Ik begrijp wat u hier heeft gebracht, mevrouw, zei hij op hoffelijke en zachte toon. Gij hebt een schot horen vallen en meende, dat uw man wellicht de hand aan zich zelf zou hebben geslagen, nietwaar? Maar dan blijkt gij hem toch zeer slecht te kennen. Dat is niets voor mijn goede vriend Samuel Silverstone. Wel vuurde hij zijn revolver af, maar ik moet tot mijn leedwezen bekennen, dat de kogel voor mij bestemd was, mevrouw. Gelukkig heeft slechts het behang er onder geleden, kijk u maar.

Mevrouw Silverstone had met stijgende verwondering naar deze woorden geluisterd.

Zij trachtte door de gaten van 't masker de ogen van de vreemdeling te zien.

Blijkbaar begreep zij niets van al

hetgeen er deze noodlottige nacht in haar huis was voorgevallen.

— Wie zijt gij en wat wilt gij hier? vroeg zij eindelijk met bevende stem.

— Ik ben een onbekende, mevrouw, en dat moet ik voor u helaas blijven, antwoordde Raffles met een buiging. En wat ik hier kom doen?

Een kleine rekening vereffenen met uw echtgenoot. Ik weet niet of gij de naam Dunmore wel eens hebt horen noemen, mevrouw. Indien dat zo is, dan zal ik u geen nadere verklaring behoeven te geven van mijn aanwezigheid. Het zij u genoeg, te weten, dat ik mij als pleitbezorger van de jonge ingenieur heb opgeworpen.

Lucy wendde langzaam het bleke gelaat naar haar echtgenoot.

Er lag zoveel verachting en haat in die blik, dat Raffles bijna door medelijden bewogen, de blik afwendde van het gelaat van de laaghartige schelm, die als een geranselde hond in een hoek stond.

Toen haalde Raffles een viltten hoed uit zijn achterzak, zwaaide deze met een sierlijk gebaar en zei:

— Ik zal het overige maar ter bespreking aan u beiden overlaten, mevrouw. Ik ben ervan overtuigd, dat gij elkaar heel wat hebt op te blechten. Tot weerziens, mijnheer Silverstone. Mevrouw, uw dienaar.

Een diepe buiging — en Raffles had het vertrek verlaten.

Zo snel hij kon, liep hij de gang door, snelde de deur uit, rende als een hert door het park, klom tegen een kleine ladder op, die dicht bij het hek tegen de muur was geplaatst en liet zich reeds aan de andere kant van de muur zakken, toen hij in het grote herenhuis de elektrische bel hoorde luiden.

— Te laat, mijnheer Silverstone, bromde Raffles in zich zelf. Veel te laat.

Hij sprintte de stille straat af, riep de eerste de beste taxi aan, die hij tegenkwam, en liet zich naar het Victoria-station brengen.

Hij kwam juist op tijd om de laatste trein te halen naar het kleine plaatsje in welke nabijheid het landgoed gelegen

was, hetwelk hij pas onlangs had doen kopen.

Om half drie in de nacht opende hij het hek van de kleine villa.

Hij stak zacht de sleutel in het slot van de voordeur, sloop op de punten van zijn voeten naar zijn slaapkamer en ontdeed zich van zijn vermopping.

Daarna trok hij zijn goed uit, keerde het om en vertoonde zich nu weer als de oude Buxton.

Hij verliet de slaapkamer, ging een trap op en stond het volgende ogenblik te midden van Charles Brand, Leopold Dunmore, diens vrouw en de brave Henderson, die het kleine gezelschap met allerlei koddige en avontuurlijke verhalen de tijd gekort had.

Een kreet van vreugde begroette de

binnenkomst van de Grote Onbekende.

Raffles had geen handen genoeg om ieders handdruk te beantwoorden.

Toen haalde hij de enveloppe met het geld en de brief uit zijn zak en overhandigde deze zwijgend aan Leopold Dunmore.

Deze las de brief door, bekeek als verdwaasd de bankbiljetten en drukte toen nogmaals de hand van de Grote Onbekende, alsof hij deze wilde verbrijzelen.

— Hoe moet ik u danken? riep hij uit.

— Een kus van uw lieve kinderen, morgen, zodra zij ontwaakt zijn, dat zal mijn grootste beloning zijn, antwoordde Raffles, terwijl er een vochtige glans over zijn ogen kwam.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het trio Lubowski

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig wààr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PAR-KUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Schersschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl. ...., is heden
overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ont-
vangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt
verlangd).
NAAM: .....
ADRES: ..... L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266